η ΦΩΝΗ του ΛΑΟΥ

θεσσαλονικη ιουλιος 1983 τευχος 11 30 δρχ

Μά ἐγώ εἶμαι ὁ ξεθεμελιωτής ὁ Πόλεμος, ὁ μέγας,
ὁ Πόλεμος· τό θέλημα κάνω ἑνός πλάστη πού εἶναι
σάν πιό μεγάλος ἀπό μέ, καί μ᾿ ἔχει ρογιασμένο.
Δέντρα, αντιρρίμματα πατώ καί ξερριζώνω, καί ὅλα,
μέ τή φωτιά ξεπαστρευτής καί χτίστης μέ τό αἷμα,

Κ. Παλαμάς

ὁ πόλεμος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

η ΦΩΝΗ του ΛΑΟΥ

Περιοδική έκδοσις
"Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ"
'Εκδότης-Διευθυντής συντάξεως:
Βασίλειος Χρήστου
Συντάσσεται ὑπό ἐπιτροπῆς
Διεύθυνσις: Φιλ. 'Εταιρείας 25
Θεσσαλονίκη
Τιμή τεύχους: δραχμαί 30
Συνδρομή ἐσωτερικοῦ: Διά 12
τεύχη δραχμαί 500.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΚΑΛΕΝΤΖΗ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΙΣ

ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΝΙΚΟΠΟΙΗΣΕΩΝ

Η

ΠΩΣ ΝΑ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΟΥΜΕ

Πολύ θόρυβο προκάλεσε, ταράζοντας ἀρκετά τά λιμνασμένα νερά τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς, ἡ κατάθεσι τοῦ νέου νομοσχεδίου γιά τήν κοινωνικοποίησι ὡρισμένων ἐπιχειρήσεων τοῦ Δημοσίου Τομέως.

Τήν 20/5/1983 ἦλθε στήν δημοσιότητα τό νομοσχέδιο τό ὁποῖο, (ἰδίως τό 4ο ἄρθρο του), προκάλεσε μία τεράστια κλιμάκωσι ἀντιδράσεων ἀπό τά κόμματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως, εἴτε "Δεξιά" εἴτε "Ἀριστερά", πού ἄρχισαν ἀπό τό ἴδιο βράδυ καί συνεχίζονται μέχρι τή στιγμή πού γράφονται αὐτές οἱ γραμμές, μέ ἀμείωτη ἔντασι.

Τά κατά τήν γνώμη μας ἀξιοσημείωτα σημεῖα τοῦ νομοσχεδίου εἶναι τά ἑξῆς:

1) Στό ἄρθρο 2 προσδιορίζεται ὅτι κοινωνικοποιοῦνται ὀργανισμοί ἤ ἐπιχειρήσεις τοῦ Δημοσίου Τομέως οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρετοῦν βασικές ἀνάγκες τοῦ συνόλου ἐφ'ὅσον τό μετοχικό τους κεφάλαιο ἀνήκει τουλάχιστον κατ'ἀπόλυτο πλειοψηφία στό Δημόσιο ἤ ΝΠΔΔ ἤ ἀκόμη σέ κοινωφελῆ ἱδρύματα ἤ ὀργανισμούς τοῦ Δημοσίου

Αὐτοί οἱ φορεῖς εἶναι:

— Παροχῆς ὑγειονομικῶν ὑπηρεσιῶν
— Ὑδρεύσεως
— Ἠλεκτροδοτήσεως
— Πετρελαιοπαραγωγῆς - Πετρελαιοδιϋλίσεως
— Μεταφορῶν ξηρᾶς, ἀέρος, θαλάσσης
— Τηλεπικοινωνιῶν - Ταχυδρομείων - Ραδιοφωνίας - Τηλεοράσεως
— Ἀποχετεύσεων ἐν γένει
— Φορτοεκφορτώσεως καί ἀποθηκεύσεως ἐμπορευμάτων
— Τραπεζῶν καί Ἀσφαλιστικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ δημοσίου τομέως

2) Στό ἄρθρο 4 (τό ὁποῖο ὑπῆρξε ἡ ἀφορμή ἄν ὄχι καί ἡ αἰτία τῶν ἀντιδράσεων) καθορίζεται, ὅτι ἡ ἀπόφασι γιά ἀπεργιακή κινητοποίησι σέ οἱονδήποτε ἀπό τούς κοινωνικοποιούμενους φορεῖς λαμβάνεται ἀπό τήν γενική συνέλευσι τῆς πρωτοβαθμίου συνδικαλιστικῆς ὀργανώσεως, μέ ἀπόλυτη πλειοψηφία (50% + 1) τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς δευτεροβάθμιες ὀργανώσεις, ἡ ἀπόφασι λαμβάνεται ἀπό τό συνέδριο, μέ ἀπόλυτη πλειοψηφία (50%+1) τῶν ἐκλεγμένων ἀντιπροσώπων της. Σ'αὐτή τήν περίπτωσι, πού μιά δευτεροβάθμια ὀργάνωσι ἀποφασίσει ἀπεργία, μπο-

ειδησεις... ...σχολια

ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

Ρωτήθηκε ὁ ὑπουργός Δημ. Τάξεως κ. Σκουλαρίκης, γιατί νομίζει ὅτι βγῆκε δεύτερος πιό δημοφιλής ὑπουργός σέ πρόσφατο σχετικό γκάλλοπ καί ἀπάντησε:

"Γιατί δέν λέω ψέμματα. Γιατί εἶμαι εἰλικρινής καί προσπαθῶ νά καταλαβαίνω τά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων γύρω μου"

Ἄρα: οἱ ὑπόλοιποι (πενῆντα!) ὑπουργοί πού τόν ἀκολούθησαν στή σειρά:
— Λένε ψέμματα
— Δέν εἶναι εἰλικρινεῖς
— Δέν προσπαθοῦν νά καταλάβουν τά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων γύρω τους.

Ἐξ οἰκείων τά βέλη!

5ΧΡΟΝΕΣ ΠΛΗΓΕΣ

Μᾶς πληροφοροῦν ὅτι σύντομα θά "σβήσουν οἱ πληγές τῶν Ρίχτερ" στή Θεσσαλονίκη. Αὐτό ὅμως τό "σύντομα" ἔχει ἤδη ἡλικία 5 ἐτῶν! Εἶναι κι'αὐτή μία ἔνδειξι τῆς ταχύτητας καί τῆς συνέπειας μέ τίς ὁποῖες ἐκτελοῦνται οἱ δημοκρατικές δημιουργικές διαδικασίες. Καί δυστυχῶς ἄν οἱ πληγές λόγω Ρίχτερ εἶναι 5χρονες, οἱ πληγές λόγω δημοκοπίας εἶναι πολύ πιό μακρόχρονες.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΠΡΕΚΕΖΕΣ

Σέ ἄλλη ἐποχή, πιό ἡρωϊκή, πιό ἀνθρώπινη, ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐκτός ἀπό πρόσωπο τῆς ἡμέρας, θά ἀποτελοῦσε παράδειγμα πρός μίμησι, δακτυλοδεικτούμενο ἥρωα.

Σήμερα ἀντιμετωπίζει τό φάσμα πολύχρονης τιμωρίας ἀλλά καί βαρύ, γιά ἀντικοινωνική συμπεριφορά, χαρακτηρισμό.

Σάν εἴδηση ρουτίνας πέρασε στίς ἐφημερίδες, πρίν ἕνα μῆνα, ἡ εἴδησι τῆς δολοφονίας ἑνός 14χρονου ἀπό κάποιο συγχωριανό του ὁμοφυλόφιλο. Ὄχι ὅμως καί ἡ εἴδησι τῆς αὐτοδικίας τοῦ χαροκαμένου πατέρα Παρασκευᾶ Πρεκεζέ. Ξαφνιάστηκαν, θἄλεγε κανείς, οἱ πρωτευουσιάνοι δημοσιογράφοι, πού περίμεναν ἀντί αὐτῆς τῆς φυσιολογικῆς ἀντιδράσεως, μία πιό " λογική " καί ἁπλῆ συνέχεια: εἰσαγγελέας, δικαστήρια, ἐφετεῖα καί ὅ,τι ἄλλο ἔ-

χει στό πρόγραμμά της ἡ ἑλληνική γραφειοκρατία.

Ἡ ἐπαρχία, ὅμως, ἔδειξε καί πάλι τό δρόμο. Δέν περιμέναμε ἐξ ἄλλου κάτι τέτοιο ἀπό τίς εὐνουχισμένες κοινωνίες τῶν μεγαλοπόλεων. Κάπου στήν Ἑλλάδα τό ἡρωϊκό, Ἑλληνικό ἦθος δέν πέθανε.

ρεῖ ἡ διοίκησι ἤ τό 1/10 τῶν μελῶν μιᾶς πρωτοβαθμίου ὀργανώσεως της, νά ζητήση Γενική Συνέλευσι γιά τήν ἐπικύρωσι τῆς ἀποφάσεως, μή λαμβάνοντες μέχρι τότε μέρος στήν ἀπεργία.

Τά συμπεράσματα τά ὁποῖα εἶναι δυνατόν ὁ καθείς νά ἐξαγάγη εἶναι ἑπόμενο καί λογικά:

1) Ἡ κοινωνικοποίησι πού ἔγινε μόνο σέ ἐπιχειρήσεις τοῦ Δημοσίου κανένα οὐσιαστικό συμφέρον δέν ἔθιξε, οὔτε ἀπήλλαξε τόν Ἑλληνικό Λαό ἀπό κανένα ἀπό τούς ἀπομυζητές του. Φαίνεται ὅτι ἔγινε μέ τόν διπλό στόχο ἀφ' ἑνός μέν "ἐκπληρώσεως" τῶν προεκλογικῶν ὑποσχέσεων μέ τρόπο πού σέ τίποτε δέν κοστίζει οὔτε κανένα ἀπό τά κακῶς κείμενα θίγει, ἀφ' ἑτέρου δέ σάν προκάλυμμα τοῦ περίφημου ἄρθρου 4. Ἐνῶ ὁ Ἑλληνικός Λαός στό σύνολο του τίποτε δέν κέρδισε ἤ μᾶλλον κάτι ἔχασε* (καί αὐτό θά φανῆ ἀπό τήν εἰς τό μέλλον εὔρυθμη ἤ μή λειτουργία τῶν φορέων αὐτῶν) οἱ ἐργαζόμενοι στίς ἐπιχειρήσεις αὐτές ἀντήλλαξαν τήν συμμετοχή (;) τους στήν διοίκησι μέ τήν οὐσιαστική ἀπώλεια τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας, μοναδικό μέσον ἀμύνης πρός ἕνα Κράτος πού στό σημερινό σύστημα δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τήν ὀργάνωσι σέ Νομικό Πρόσωπο ξένων πρός τόν Λαόν συμφερόντων καί ἐπιταγῶν

2) Εἶναι ἀκόμη χαρακτηριστικό τό γεγονός ὅτι ἐνῶ σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 τοῦ νομοσχεδίου ἡ ἀπόφασι γιά ἀπεργία λαμβάνεται μέ ὅλους τούς τύπους τῶν δημοκρατικῶν διαδικασιῶν (ἀκόμα καί .....μυστική ψηφοφορία) εἶναι οὐσιαστικά ἀδύνατη ἡ λῆψι ἀποφάσεως γιά ἀπεργία καί ὁπωσδήποτε ἀνά πᾶσαν στιγμήν ἐφικτή ἡ παρακώλυσί της ἀπό τό Κράτος (μέσω τῶν κομματικῶν του συνδικαλιστικῶν φορέων) ἄν παρ' ἐλπίδα μία τέτοια ἀπόφασι ληφθῆ.

Καί τοῦτο, γιατί εἶναι φύσει ἀδύνατον (γιά τίς σημερινές συνθῆκες τουλάχιστον) νά συγκεντρωθῆ τό σύνολο τῶν ἐγγεγραμμένων μελῶν τοῦ σωματείου ἐνῶ εἶναι ἀπίθανα εὔκολο ἡ παντοῦ ὑπάρχουσα (μέ τά σημερινά δεδομένα) κυβερνητική μειοψηφία τουλάχιστον τοῦ 10% νά κωλυσιεργήση, μιά τέτοια ἀπόφασι**

---

* Δέν κρίνεται ἐδῶ, οὔτε ἄλλωστε εἶναι καί ἔργο τοῦ παρόντος, γενικά ὁ θεσμός τῆς κοινωνικοποιήσεως, ἀλλά τονίζεται ὅτι στό συγκεκριμένο πολιτικοκοινωνικό καί ἠθικό σύστημα ὁποιαδήποτε ὀργάνωσι σέ "συμμετοχική" βάσι εἶναι καταδικασμένη σέ ἀποτυχία, ἄν δέν ὑπάρξη ἡ ἀπαραίτητη συλλογική συνειδητοποίησι τοῦ Λαοῦ, πρᾶγμα βεβαίως τό ὁποῖο οὐδόλως ἐνδιαφέρει τά κατεστημένα, γιατί εἶναι ἀκριβῶς τά ἀντίθετα, δηλαδή ὁ ἀτομισμός καί ἡ εὐδαιμονοκρατία, πού συντηροῦν τήν ὕπαρξί τους.

** Σέ ἕνα σύστημα ὅπου τό κράτος ἀποτελεῖ τήν συλλογική ἔκφρασι τῆς Λαϊκῆς θελήσεως, ἡ ἀπεργία ἀποτελεῖ κοινωνικό ἀδίκημα καί σάν τέτοια πρέπει νά ἀντιμετωπίζεται. Ἄλλωστε σ' ἕνα τέτοιο σύστημα δέν ὑπάρχουν λόγοι νά ἀπεργήση κανείς.

Στό σημερινό σύστημα τῶν ἐνδογενῶν ἀντιθέσεων καί τῆς Παρακμῆς ὅπου τό Κράτος ὑπάρχει γιά τόν ἑαυτό του καί μόνο (καί ἴσως καί γιά ὡρισμένους ἄλλους "ἑαυτούς") ἡ ἀπεργία ἀποτελεῖ μορφή τοῦ ἀγῶνος τοῦ Λαοῦ ἐναντίον ἑνός συστήματος πού οὔτε τόν ἐκπροσωπεῖ οὔτε τόν ἐκφράζει καί σάν τέτοια τήν δεχόμεθα, (ἐξαιροῦνται φυσικά οἱ περιπτώσεις ὅπου θίγονται μακροπρόθεσμα Ἐθνικά συμφέροντα).

Εἶναι τοῦτο ἀκόμη μία ἀπόδειξι τοῦ πῶς ἀκριβῶς στήν "δημοκρατία" ὁ Λαός "κυβερνᾶ διά τῆς ψήφου του".
"Εχουν δίκαιο λοιπόν νά διαρρηγνύουν τά ἱμάτιά τους οἱ "δημοκράτες" ὄχι ὅμως καί στό ὄνομα τῆς δημοκρατίας γιατί ὅλα γίνονται "πολύ - πολύ δημοκρατικά"

3) 'Ακόμη ἕνα χαρακτηριστικό γεγονός εἶναι ἡ ταχύτατη καί ἀρκετά μανιώδης ἀντίδρασι τῆς ἀντιπολιτεύσεως " Δεξιᾶς " καί " 'Αριστερᾶς ". Καί τοῦτο ἀκόμη εἶναι ἀρκετά ἐνδεικτικό γιά ὡρισμένα πράγματα. Δηλαδή:

α) Δεχόμενοι (πρός στιγμήν) ὅτι τό σημερινό σύστημα ἐπιλογῶν εἶναι σωστό, ὅτι δηλαδή τό σύνολο τῶν ψηφοφόρων κάθε κόμματος ἐκπροσωπεία ἀπό τό κόμμα αὐτό, τότε συμπεραίνομε (δημοκρατικώτατα) ὅτι ἡ πλειοψηφία (πάνω ἀπό 50%) τοῦ Λαοῦ (ἀποτέλεσμα βουλευτικῶν ἐκλογῶν 1981) εὑρίσκεται σέ ἀντίθεσι καί μάλιστα δυναμική μέ τήν πολιτική τῆς (δημοκρατικά ἐκλεγμένης) Κυβερνήσεώς του.

Αὐτό πάλι μᾶς ὁδηγεῖ (ἐμᾶς τούς ἁπλᾶ λογικούς) στό συμπέρασμα ὅτι ἤ τά περί δημοκρατίας εἶναι κενές ἀερολογίες χωρίς πραγματική ὑπόστασι ἤ ὅτι τά κόμματα καί ἡ κυβέρνησι δέν ἐκπροσωποῦν παρά τούς ἑαυτούς των, ὅσο καί ἄν κόπτονται γιά τό ἀντίθετο ἤ καί τά δύο μαζί.

β) "Αν πάλι σκεπτόμενοι λογικά λάβωμε ὑπ'ὄψιν τό γενικά παραδεκτό γεγονός ὅτι ἄλλο εἶναι τά κόμματα, ἄλλο οἱ ψηφοφόροι καί ἄλλο οἱ ἐνδόμυχες τάσεις, ροπές καί παρορμήσεις τοῦ Λαοῦ μας, καταλήγομε σέ ἐξ ἴσου διαφωτιστικά συμπεράσματα.

'Από τήν ἄλλη πλευρά διαφαίνονται οἱ προσπάθειες τοῦ κυβερνητικοῦ κόμματος γιά δύο πράγματα: Π ρ ῶ τ ο ν, γιά τήν διατήρησι σέ ὅσο τό δυνατόν λιγώτερη διάλυσι (γιά τήν ὁποία ποιός φταίει;) τῶν βασικῶν κρατικῶν του δομῶν, μέ μία ἔντεχνη (καί "ἀντισυνταγματική") χειραγώγησι καί ὁπωσδήποτε ἀλλοτρίωσι τοῦ συνδικαλισμοῦ στούς μνημονευόμενους φορεῖς. Δ ε ύ τ ε ρ ο ν, γιά μία κατ'ἐπίφασι τήρησι τοῦ περηφίμου προεκλογικά, "συμβολαίου μέ τόν Λαό " γιά λόγους ἴσως προεκλογικά δημαγωγικούς ἀλλά ὁπωσδήποτε δημαγωγικά δικαιολογημένους τοῦ βασικοῦ σκοποῦ (τοῦ ἄρθρου 4 δηλαδή) ἐκπονήσεως τοῦ νομοσχεδίου

'Από τήν ἄλλη πλευρά πάλι διαφαίνεται ἡ ἀγωνιώδης προσπάθεια τῶν λοιπῶν κομμάτων γιά τήν τεχνητή δημιουργία κλίματος πολώσεως (μέ τήν ἐφεύρεσι "διαφορῶν" μέσα στήν γενική ἰσοπέδωσι) καί τήν ἐξαπόλυσι "αἰτημάτων αἰχμῆς" μέ στόχο βέβαια τή συγκράτησι τοῦ κύματος ἀπογοητεύσεως καί ἐλλείψεως ἐνθουσιασμοῦ ἀπό τούς ὀπαδούς των πού δύσκολα πιά πείθονται γιά τήν "οἰκουμενική ἀλήθεια" τῶν θεσφάτων των ἤ γιά τό ἐφικτό ἤ ἔστω ἀπό τούς ἀρχηγούς ἐπιθυμητό τῶν στρατηγικῶν των στόχων καί ὁπωσδήποτε ἀκόμη πιό δύσκολα ἐνεργοποιοῦνται.

'Εν κατακλεῖδι, μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι γιά ὅσο καιρό οἱ ἴδιοι θεσμοί καί οἱ ἴδιες δομές τροφοδοτοῦν τίς θέσεις κλειδιά τῆς ἐξουσίας, ὁ Λαός θά στερῆται τῆς ὀργανικῆς του συνδέσεως μέ τήν 'Ηγεσία Του καί θά παραπαίη ἀνάμεσα σέ κάλπες ψηφοδελτίων, ἐμβλήματα καί συνθηματολογίες κομμάτων, ἀνίκανος νά βρῆ τόν δρόμο γιά τήν ἐκπλήρωσι τῶν ἐσωτερικῶν του ἐπιταγῶν καί τῶν ἱστορικῶν του πεπρωμένων.

Κώστας Μωραΐτης

ΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ

Μετά τούς ....φασίστες πού καῖνε τά δάση, βάζουν φωτιές στά μαγαζιά καί σκοτώνουν τούς πολιτικούς πρόσφυγες (sic), οἱ μυστικές μας ὑπηρεσίες μᾶς ἀνακοινώνουν ὅτι δεκάδες ξένοι τρομοκρᾶτες εἰσέδυσαν στή χώρα μας, τελευταῖα. Διερωτᾶται ὅμως κανείς πῶς τά καταφέρνουν καί ἔχουν τόσο σπουδαῖες πληροφορίες γιά τόσο σπουδαῖες ἐπιχειρήσεις, ἐνῶ γιά τίς παραπάνω ἀναφερόμενες, ἁπλές, περιπτώσεις δέν ἔχουν καταφέρει τίποτε μέχρι τώρα. 'Η ἀπάντησι ἴσως βρίσκεται στό γεγονός ὅτι σέ λίγες ἡμέρες ἐπίκειται ἡ συμφωνία γιά τίς ἀμερικανικές βάσεις στή χώρα μας. "Αν πράγματι ἰσχύη κάτι τέτοιο, τότε τό συμπέρασμα εἶναι ἕνα: Κακόμοιρε Λαέ..

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΕΣ

'Επιμένει νά ἐμφανίζεται ὁ κ. 'Αβέρωφ αἰσιόδοξος γιά τίς ἑπόμενες ἐκλογές, λέγοντας ὅτι ἡ Ν.Δ θά νικήση. Πρέπει νά γνωρίζη, ὅμως ὁ κ. 'Αβέρωφ ὅτι ὅταν ἕνα κόμμα εἶναι στήν ἀντιπολίτευσι, γιά νά κερδίση κάποτε τίς ἐκλογές, πρέπει ἤ νά ἔχη κάποιο μεγάλο λαοπλάνο ἤ νά ἐκφράση κάποια ἰδεολογία ὁλοκληρωμένη, νέα καί ἐπαναστατική. 'Αλλά ἡ Ν.Δ. αὐτή τήν ἐποχή δέν ἔχει οὔτε τό ἕνα οὔτε τό ἄλλο, ἀλλά οὔτε μπορεῖ νά ἐκμεταλλευθῆ πιά τίς διάφορες δημοκρατικές ἐκλογικές πονηριές καί παγαποντιές, πού τώρα τίς διαχειρίζεται τό ΠΑΣΟΚ. Γι'αὐτό λοιπόν ἄς πάψη ὁ κ. 'Αβέρωφ νά κάνη τέτοιες δηλώσεις γι-

ΠΕΡΙ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

τοῦ Γ. Κουριαννίδη

Εἶναι πιά γνωστή ἡ τακτική πού ἐφαρμόζουν ὅλες οἱ κυβερνήσεις τῆς Δημοκρατίας. Καί μόνο ὅσοι δέν θέλουν (καί δυστυχῶς εἶναι πολλοί αὐτοί), δέν μποροῦν μά τήν διακρίνουν καί νά τήν παραδεχθοῦν.

Μιλᾶμε βέβαια, γιά τήν ἀλήθεια πού κρύβεται πίσω ἀπό τήν ἔννοια "ἑνότητα". Ἔννοια, πού περιέχει καί διακηρύσσει τούς σπουδαιότερους παράγοντες, πού εἶναι ἀπαραίτητοι γιά τήν ἀνοδική πορεία ἑνός Λαοῦ, ἑνός Ἔθνους, μιᾶς Φυλῆς. Ἔννοια, πού ὅμως διαστρεβλώνεται, κι'αὐτή ὅπως καί πολλές ἄλλες, ἀπό τούς βιαστές τοῦ πνεύματος,ἀπό τά ὄντα πού προσπαθοῦν νά ἀλλάξουν τή φύσι τοῦ ἀνθρώπου· πού καλλιεργοῦν τόν ἀτομισμό καί τόν συμφεροντολογισμό, σέ βάρος τῆς συνεργασίας καί τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

Ἔτσι, ἡ ἑνότητα, ἀπό ὕψιστη ἀναγκαιότητα γιά τήν ἐπιτυχῆ πορεία μιᾶς βιολογικῆς ὁμάδος, καταλήγει νά παρουσιάζεται, μετά ἀπό ἀλλεπάλληλα τεχνάσματα καί σοφιστεῖες τῶν κρατούντων, σάν ὑπερασπίστρια τοῦ κάθε κομματάρχη καί τοῦ κάθε ἄλλου τυχοδιώκτη. Ὅλα αὐτά παρουσιάστηκαν στό Λαό, συγχρόνως ἀπροκάλυπτα ἀλλά καί τόσο ἔντεχνα καλυμμένα, τίς τελευταῖες ἑβδομάδες.Καί γιά νά μή θεωρηθοῦν ὅλα τά παραπάνω ἀερολογίες, ἐξηγούμεθα:

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΒΑΣΕΩΝ

Ἀποτελεῖ τήν ἀγριότερη ἐκμετάλλευσι τοῦ θέματος " Ἑνότητα", στηριγμένη ἐπί καιρίων θεμάτων ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Παρουσιάστηκαν στό Λαό πολύωρες, θυελλώδεις καί κρίσιμες συνομιλίες μεταξύ Καψῆ-Μπαρτόλομιου, (χωρίς ποτέ νά τοῦ ποῦν τί ἐλέχθη), ἐμφανίστηκαν προκλητικώτατες δηλώσεις τοῦ Μπέρτ στήν Ἄγκυρα τέτοιες, πού οὔτε ἕνας μέ βρεφική πολιτική σκέψι θά ἔκανε ποτέ του, ἀκολούθησε ἡ πρόσκαιρη διακοπή τῶν συνομιλιῶν (λές καί ἄρχισαν ποτέ), γιά νά καταλήξουμε στήν περίφημη ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τῶν ΗΠΑ, περί διατηρήσεως τοῦ 7:10.

Τώρα πλέον, ὁ Λαός ὤφειλε νά πανηγυρίση τήν μεγάλη ἐξωτερική ἐπιτυχία τῆς Κυβερνήσεως του. Βέβαια, ἡ πλεκτάνη εἶχε στηθεῖ καλά καί οἱ μάζες ἔπεσαν γιά ἄλλη μιά φορά μέσα.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ

Τό πόσο θέλουν ἑνωμένο τόν Λαό οἱ κομματάρχες, φάνηκε καθαρά ἀπό τήν πορεία γιά τίς ἀμερικάνικες βάσεις στήν Ἑλλάδα. Μέ συνθήματα παροτρυντικά γιά συμμετοχή σ' αὐτήν ὅλων τῶν πολιτῶν, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς τοποθετήσεως, ξεκίνησε τελικά σάν πορεία ἑνότητος τῶν ἀριστερῶν δυνάμεων, ἀφοῦ ἡ Ν. Δημοκρατία ἀπέσχε, γιά νά καταλήξη σέ σφοδρές συγκρούσεις μεταξύ ὁπαδῶν ΠΑΣΟΚ καί ΚΚΕ.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἦταν ἡ ἡμέρα τοῦ ἐργαζόμενου, πού τό σημερινό κατεστημένο τῆς Παρακμῆς, τήν χρησιμοποιεῖ τά τελευταῖα χρόνια, γιά νά ἐνισχύση τό ψεύτικο καί ἀντικοινωνικό δημιούργημα "τῆς πάλης τῶν τάξεων". Ὁ φετεινός "ἑορτασμός" ὅμως, συνοδεύτηκε ἀπό δύο ξεχωριστές πορεῖες τῶν "ἐκπροσώπων" τῶν ἐργατῶν, μέ ἀλληλοσυγκρουόμενα συνθήματα, συνθήματα κομματικά, συνθήματα πού θέτουν σέ τελευταία μοῖρα τά συμφέροντα τῶν ἐργατῶν.

* * * * * * * * * * *

Οἱ τρεῖς παραπάνω ἐνδεῖξεις τῆς "ἑνότητος" πού ἐπέφερε ἡ δημοκρατική διακυβέρνησι τῆς χώρας, εἶναι μόνο οἱ συνέπειες τῆς τακτικῆς τῶν τελευταίων κυβερνήσεων. Ὅσο κι'ἄν οἱ τελευταῖες ἐπικαλοῦνται τήν Ἐθνική ὁμοψυχία, αὐτή εἶναι ἀδύνατη μέ τίς σημερινές ὑποδομές. Καί μόνο μιά ἐπιφανειακή ματιά στά θέματα πού φέρνουν σέ διχόνοια τούς Ἕλληνες σήμερα, εἶναι ἀρκετή γιά νά συνειδητοποιηθῆ αὐτό. Ἡ ἀνελέητη κομματι-

κοποίησι τῶν πάντων, ἀρχίζοντας ἀπό τίς πιό χαμηλές προσβάσεις, τῆς ἰδιωτικῆς μας ζωῆς, λ.χ. τά "σήριαλς" τῆς τηλεοράσεως, καί φθάνοντας στήν κομματική καπηλεία ὕψιστων κρατικῶν καί ἐθνικῶν ὑποθέσεων, λ.χ. ἡ ἀποσιώπησι τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ ζητήματος, δημιουργεῖ παθιασμένες καθοδηγούμενες μᾶζες, κατακερματίζοντας τόν Ἐθνικό κορμό σέ δεκάδες ἀλληλοσυγκρουόμενα κομμάτια. Ὅμως τό συμφέρον τῆς χώρας εἶναι ἕνα καί ὁπωσδήποτε ὄχι αὐτό πού ὑποστηρίζει ξέχωρα ὁ κάθε σοφιστής ἤ ὁ κάθε ἰνστρούχτορας.

Χαρακτηριστική, τέλος, ἦταν ἡ ὁμιλία τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας στό Μεσολόγγι, ὅπου ὁμολόγησε ὅτι γίνεται κακή καί πολλή χρῆσι τῆς ἐννοίας τῆς Ἑνότητος, βρῆκε δέ τήν εὐκαιρία νά ἀναπτύξη καί πάλι τίς συνέπειες ἑνός ἐθνικοῦ διχασμοῦ. Ξέχασε ὅμως ὁ κ. Καραμανλῆς ὅτι, ὅταν ἦταν Πρωθυπουργός, αὐτός ὁ ἴδιος ἦταν ὁ αἴτιος τῆς νομιμοποιήσεως τοῦ κόμματος τῆς προδοσίας, πού ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη, καλλιεργώντας συστηματικά τό φανταστικό - μαρξιστικό δημιούργημα "τῆς πάλης τῶν τάξεων", ἐργάζεται συνεχῶς γιά τόν διαμελισμό τῆς Ἐθνικῆς ψυχῆς, τοῦ Λαοῦ.

Ἄς μή μιλοῦν πλέον οἱ δημοκράτες γιά Ἑνότητα. Ἔχουν ἀποδείξει κατ'ἐπανάληψι στό παρελθόν ὅτι εἶναι ἀνάξιοι νά τήν πραγματώσουν, ἡ δέ πατρίδα μας πλήρωσε πολλές φορές ἀκριβά τά παιχνίδια τους. Δέν χρειάζεται νά πληρώση ἀκόμη μία!!!

ΕΝ ΓΝΩΣΕΙ ΤΟΥ κ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ ;

Ἡ διπλανή διαφήμισι δημοσιεύθηκε στίς Ἀθηναϊκές ἐφημερίδες στίς ἀρχές Ἰουνίου.
Ἐρωτᾶμε: Ἐν γνώσει τοῦ κ. Προέδρου δημοσιεύθηκε ἡ διαφήμισι. Καί ἄν ναί, πῶς μᾶς τό συνιστᾶ; Ὅπως λένε: 29 κατασκευαστές πλυντηρίων συνιστοῦν....;

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΤΕΥΧΗ

«Ὅλη ἡ ἀλήθεια γιά τίς περιπέτειες τό δράμα καί τή δόξα — τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ»

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΟΥΣΣΟΥ

Η ΝΕΩΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 1826-1974

Ὁ Γεώργιος Παπανδρέου ἐξύμνησε τό ἔργο

1966 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς τό συνιστᾶ σέ ὅλους

1982 ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Ἀποκτῆστε καί σεῖς τo πολύτιμο αὐτό ἔργο ἀγοράζοντας ἀπό ΣΗΜΕΡΑ τά ἑβδομαδιαῖα τεύχη του.

Οἱ δολοπλοκίες τῶν ξένων τά αἴσχη τῶν ντόπιων.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΟΥΣΣΟΥ

Η ΝΕΩΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 1826-1974

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ Α.Ε.
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 361 5701 - 361 5177

Η ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

" 'Η τέχνη μας ἔχει σάν σκοπό νά δοξάση τόν πατριωτισμό- τή μοναδική ὑγιεινή τοῦ κόσμου-, τό ἀποθεωτικό πνεῦμα τοῦ ἥρωα ἐπαναστάτη....
Θέλουμε νά καταστρέφουμε τά καρκινώματα τῶν ἀστῶν καί μπολσεβίκων καθηγητῶν, ἀρχαιολόγων καί παλιατζήδων!...
Θέλουμε νά ξεριζώσουμε ἀπ' τίς πλαδαρές 'Ακαδημίες τόν ἠθικισμό καί τή δειλία!...

Φίλιππο Τομάσο Μαρινέτι

τοῦ
Ἀλέκου Τερεκίδη

'Η ἁπλότητα καί ἡ βαθύτητα της σκέψης τοῦ Μαρινέτι μᾶς ἀφήνει ἄναυδους! Στίς ἁδρές καί ἀπέριττες αὐτές φράσεις τοῦ μεγάλου 'Ιταλοῦ διανοούμενου 'Εθνικιστῆ ἀνακαλύπτουμε τό συνοπτικό ἰδεολογικό περίγραμμα καί τό γενικό πλαίσιο μέσα στά ὁποῖα δίνουμε ἀπαντήσεις, λύσεις καί διέξοδα στά σημερινά αἰσθητικά, καλλιτεχνικά καί στά πάσης φύσεως πολιτιστικά προβλήματα.

Στό προηγούμενο ἄρθρο μιλήσαμε γιά τά μειονεκτήματα τῶν θεωρητικῶν ἀντιλήψεων, πού προκαλοῦν τά προβλήματα αὐτά καί γιά τή χρησιμοποίηση ὁρισμένων ξεπερασμένων καί ἀφελῶν ἀπόψεων πάνω στήν τέχνη, πού σκοπό ἔχουν τή στερέωση τοῦ πνευματικοῦ εὐνουχισμοῦ καί τήν ἀγριότερη ἐκμετάλλευση τῶν ἐθνῶν καί τῶν κοινωνικῶν τους συνόλων. Ἔθνη καί κοινωνικά σύνολα, πού ἀκόμα καί σέ θέματα τέχνης καί πολιτισμοῦ - ζωτικά, βέβαια, γιά τή διατήρηση τῆς ταυτότητάς τους καί τήν ἱστορική τους ἐξέλιξη - ἔχουν ν'ἀντιμετωπίσουν τούς φραγμούς κάποιων ντροπιαστικῶν γιά τό ἀνθρώπινο εἶδος συμφωνιῶν (Γιάλτα, 'Ελσίνκι κ.λ.π.)!... 'Ο 'Εθνικισμός, ὅμως, δέν εἶναι ἡ κοσμοθεωρία, πού συμβιβάζεται μέ κατεστημένους τρόπους ζωῆς μέ ἀφύσικα καί ἐπιβαλλόμενα ἰδεολογικά καί καλλιτεχνικά ρεύματα. 'Ο 'Εθνικισμός εἶναι ἀπό τή φύση του ἡρωϊκός καί ἐπαναστατικός. Μάχεται καί παλεύει μέ ἀποτελέσματα νά βοηθάει στήν ἀνθρώπινη ἐξέλιξη. Προασπίζει τίς φυλετικές καί ἐθνικές ἐλευθερίες καί πρῶτος ἀπ'ὅλους στέκεται στίς ἐπάλξεις τῆς πνευματικῆς - πολιτιστικῆς δημιουργίας, γιατί εἶναι ἡ μοναδική ἰδεολογία πού προβάλλει τήν πλήρη ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου (ἀπ' ὅλες τίς πλευρές καί συνεπῶς καί ἀπό αἰσθητική) καί τόν ἀποδίδει στή Φύση μέ τίς σωστές του ψυχοπνευματικές διαστάσεις. Πόρρω ἀπέχει, δηλαδή ἀπό ἰδεολογικά συστήματα, πού ἐξαίρουν τούς οἰκονομικούς καί ὑλιστικούς παράγοντες (Φιλελευθερισμός - Μαρξισμός) μέ τελική συνέπεια τήν πλήρη διανοητική ἀλλοτρίωση ὅλων ἐκείνων, πού ἔχουν ἐμπλακεῖ στά γρανάζια τῶν μηχανισμῶν τῶν παραπάνω συστημάτων. Ἔτσι, νιώθουμε περήφανοι, πού καί σέ θέματα τέχνης καί φιλοσοφικῆς αἰσθητικῆς "μονοπωλοῦμε" τίς λύσεις καί προσφέρουμε θέσεις, πού μποροῦν ν'ἀποτελέσουν θεμελιώδης ἀρχές στόν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἄρνησης, τῆς παρακμῆς, τῆς φθορᾶς, ἀλλά καί τό ὑπόβαθρο γιά μία νέα Εὐρωπαϊκή Ἀναγέννηση!...

Προχωροῦμε, λοιπόν, στήν παράθεση καί στήν ἀνάλυση τῶν θέσεών μας διευκρινίζοντας, ὅτι ἡ 'Εθνικιστική Τέχνη δέν πρέπει νά νοηθῆ σάν ἕνα σύστημα ἀντιλήψεων κλειστό

δυσμετάβλητο καί άμετακίνητο· σάν ένας "τυφλοσούρτης", πού δίνει άκαμπτες καί εξωπραγματικές συνταγές γιά τήν καλυτέρευση καί εκλέπτυνση τού καλλιτεχνικού αίσθητηρίου χωρίς νά ένδιαφέρεται γιά τίς ίδιαίτερες τοπικές καί χρονικές συνθήκες τοῦ ἐξεταζόμενου ἀνθρώπινου συνόλου (καί κατά προέκταση τῶν μονάδων, πού τό ἀποτελοῦν), τίς συγκριτικές του διαφορές καί ὁμοιότητες μέ τά ὑπόλοιπα σύνολα καί τίς κληρονομικές του καταβολές. Ἡ τέχνη μας δέν εἶναι μονοσήμαντη, ὁριζόντια καί ἰσοπεδωτική, ὅπως ὁ "σοσιαλιστικός ρεαλισμός". Ἔχει φαντασία, εἶναι δυναμική καί ὄχι στατική - ὅπως ἡ ἀστική τέχνη - ἔχει τήν εὐχέρεια νά προσαρμόζεται καί ν'ἀνανεώνεται σ'ὅλες τίς συνθῆκες καί τά περιβαλλοντολογικά ἐρεθίσματα. Ἀπό τόν Πλάτωνα μέχρι τό Νίτσε καί ἀπ'αὐτόν μέχρι σήμερα ἡ τέχνη μας ξιφουλκεῖ ἐνάντια στήν ἀποπροσανατολιστική μαλθακότητα, ἐνάντια στήν ἔννομη τάξη καί στήν πνευματική καί ἐθνική δειλία. Εἶναι διαχρονική καί διατοπική. Καί αὐτό, γιατί βασίζεται σέ μία ἀπολύτως φυσική καί ἐναρμονισμένη μέ τήν ἀντικειμενική πραγματικότητα κοσμοθεωρία. Γιατί λαμβάνει ὑπ'ὄψιν της τίς φυσικές ἰδιαιτερότητες καί τό διαθέσιμο ἔμψυχο καί ἄψυχο ὑλικό κάθε φυλῆς, κάθε ἔθνους, κάθε λαοῦ καί ἔχοντας στήν βάση της τίς ἀπαραίτητες κατευθυντήριες γραμμές διαπλάθεται ἀνάλογα μέ τί ἰδιαιτερότητες αὐτές, δημιουργεῖ ἐλεύθερα, μεγαλουργεῖ γιά τό κοινωνικό σύνολο, τό ἀνυψώνει ἠθικά καί ἀνανεώνει τό κληρονομικό του ὑπόστρωμα. Μόνο ἔτσι βρίσκει τό σωστό της προορισμό καί γίνεται ἐλεύθερος "ποιητής" καί ὑπηρέτης πιστός συγχρόνως τοῦ γενικότερου συμφέροντος καί ἀποκτᾶ τό χαρακτηριστικό τοῦ συνολικοῦ ὠφελισμοῦ, ξεπερνώντας τίς παγίδες τοῦ ἐπικίνδυνου γιά ἕνα λαό ἀτομικιστικοῦ, μικροαστικοῦ ἐφησυχασμοῦ. Ἡ τέχνη μας εἶναι μία ἔκρηξη πού δέν χαλιναγωγεῖται μέσα στήν καθορισμένη ἀπό τήν Φύση μήτρα. Καί αὐτό σημαίνει, ὅτι ἔχουμε τά κατάλληλα ἐργαλεῖα καί ἰδεολογικά μέσα γιά νά ἐρευνήσουμε τήν ἀλήθεια καί τούς νόμους, πού ἐπιβάλλει καί προστάζει νά ἀκολουθοῦμε ἡ Θεία Φύση. Μέσα ἐδῶ ὁριοθετεῖται, κεντρώνεται καί ἀποκτᾶ πραγματικό σκοπό τό περιεχόμενο, ἡ μορφή καί ἡ ἔκφραση τῆς τέχνης. Μέσα ἐδῶ εἶναι ἐλεύθερη νά κάνει ὅ,τι θέλει καί πρέπει νά εἴμαστε σίγουροι, πώς θά εἶναι τό σωστό. Γιατί στήν ἀντίθετη περίπτωση χάνει τό νόημά της, τούς σκοπούς της καί τήν αὐθύπαρκτη ἀξία της. Γίνεται ἀντιανθρώπινη καί δρᾶ ἀνασταλτικά, τόσο πάνω στήν ὁλοκλήρωση καί τελειοποίηση τῆς συγκεκριμένης ἀτομικῆς καλλιτεχνικῆς ἤ μή προσωπικότητας, ὅσο (καί αὐτό, βέβαια εἶναι τό σημαντικότερο), καί πάνω στήν ὁλότητα (φυλή, ἔθνος, οἰκογένεια κ.λ.π.)

Πιστεύουμε, λοιπόν: "ἡ τέχνη γιά τό ἔθνος!", "ἡ τέχνη γιά τό λαό!". Αὐτή εἶναι ἡ μήτρα μας, ἡ κατευθυντήρια γραμμή, ἡ ἔκφραση τῆς πραγματικότητας ἡ ἀποστολή κάθε μορφοποιημένης ἀτομικῆς πνευματικῆς ἔξαρσης καί δημιουργία. Τό σύνθημα αὐτό, πού ἀντανακλᾶ ἐπιγραμματικά τή γενικότερη θεωρητική μας θέση πάνω στά πολυποίκιλα αἰσθητικά προβλήματα, προβάλλει ἐπίσης τήν ὀργανική καί δεοντολογική διασύνδεση, ἀλλά καί τήν ἀνακύκληση πού δημιουργεῖται στίς σχέσεις ἀτόμου - τέχνης - συνόλου. Δηλαδή, τό ὑποκείμενο (καλλιτέχνης, συγγραφέας, ποιητής κ.λ.π.)- πού ἀνήκει στό ἐθνικό - κοινωνικό σύνολο, ὁρμώμενο ἀπό τά χαρακτηριστικά αὐτοῦ (προβλήματα, ἀνάγκες, ἐπιδιώξεις τοῦ συνόλου), ἐκφράζεται συγχρόνως γιά τό ἴδιο τό σύνολο, ἀλλά καί γιά τόν ἑαυτό του. Ὅταν τό ὑποκείμενο δέ συνειδητοποιήσει τό ἀξίωμα αὐτό, διασπᾶται ἡ συνοχή του μέ τά ὑπόλοιπα ἄτομα, ἡ τέχνη του μένει στείρα καί ἡ κοινωνία χάνει τήν ἐλιτική πνευματική πρωτοπορία της. Τό πρόβλημα αὐτό συναντᾶται στίς σύγχρονες ἀστικές κοινωνίες. Ἀλλά καί ἡ μαρξιστική ἄποψη, πού ὑποτίθεται πώς προορίζει τήν τέχνη γιά τό σύνολο, ὑστερεῖ. Κι αὐτό, γιατί τό σύνολο στό ὁποῖο ἀναφέρεται εἶναι ἡ ἐργατική τάξη καί ὄχι τό ἔθνος. Τά φρικαλέα αὐτά ἰδεολογικά λάθη δέν γίνονται ἀπό ἐμᾶς. Τά ἔθνη δημιουργοῦν Ἱστορία καί πολιτισμούς. Πῶς εἶναι δυνατό ἡ τέχνη νά ἀναφέρεται σέ τάξεις μόνο; Πῶς εἶναι δυνατό ὁ Παρθενώνας νά προορίζεται μόνο γιά ἀστούς ἤ μόνο γιά ἐργάτες;... Ἡ τέχνη προορίζεται γιά ὅλα τά μέλη ἑνός ἔθνους κι ἑνός λαοῦ ἀνεξάρτητα ἀπό τάξεις καί κοινωνικά διαστρώματα. Ἡ τέχνη εἶναι ἐθνική καί ὄχι ταξική. Μιά ματιά στήν Ἱστορία δέν βλάπτει. Ἀντίθετα θά εἶναι πολύτιμη γιά νά καταλάβουμε καί νά πιστέψουμε στό σκοπό πού πρέπει νά ἐπιτελεῖ ἡ Αἰσθητική, σάν κλάδος τῆς φιλοσοφίας καί τό δρόμο πού πρέπει νά ἀκολουθήσουν οἱ σύγχρονοι διανοητές, ἄν θέλουν νά συλλάβουν τό φαινόμενο τῆς τέχνης σωστά καί μέ φυσικοϊστορική συνέπεια. Ἔτσι, τά συμπεράσματα πού βγαίνουν ἀπ'τίς μελέτες τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, τοῦ Ρωμαϊκοῦ, τοῦ Γερμανικοῦ καί τόσων ἄλλων, μᾶς φωνάζουν δυνατά καί σίγουρα: " Ἡ τέχνη γιά τό ἔθνος καί τό λαό!".

Ἐδῶ, κάνουμε μία σύντομη ἱστορική παρένθεση καί παρατηροῦμε, ὅτι ἡ θέση μας αὐτή ἀποκρυσταλλώνεται, συνειδητοποιεῖται καί προπαγανδίζεται θεωρητικά καί μέσα ἀπό ἕνα

συγκεκριμένο ἰδεολογικοπολιτικό σχῆμα στό διάστημα τοῦ μεσοπολέμου. Ὅταν, δηλαδή τά Ἐθνικιστικά κινήματα σημειώνουν φοβερή ἄνοδο καί βρίσκουν τεράστια λαϊκή ἀπήχηση σέ ὅλη τήν Εὐρώπη καί κατακτοῦν τήν ἐξουσία στίς περισσότερες χῶρες. Βέβαια, τό σύνθημα "ἡ τέχνη γιά τό ἔθνος καί τό λαό", ἀποτελεῖ φυσικοϊστορικό ἀξίωμα καί ἀκολουθώντας τ'ἀχνάρια του, μεγαλούργησαν καί δοξάστηκαν ἔθνη καί προσωπικότητες ἀπό τά πανάρχαια χρόνια. Ὅμως, ἦταν κατά κάποιο τρόπο ἕνας ἄγραφος νόμος, ἕνα ἀμορφοποίητο συναίσθημα, πού ἀκολουθοῦσε τόν ἐπίσης ἀμόρφοποίητο, ἀσυνείδητο καί ἔμφυτο πατριωτισμό. Στίς ἀρχές τοῦ 20ου αἰώνα τά πράγματα ἀλλάζουν. Ἡ ἐμφάνιση τῆς ὁλοκληρωμένης καί πανίσχυρης πιά ἀπό κάθε ἄποψη Ἐθνικιστικῆς Ἰδεολογίας μεταπλάθει, συνειδητοποιεῖ καί προχωρεῖ κατά πολλά βήματα τόν " ἀοργάνωτο" πατριωτισμό. Τώρα ὑπάρχει συγκεκριμένη ἀγωνιστική, ἰδεολογική καί πολιτική θέση, πού δίνει ἀπαντήσεις καί λύσεις σ' ὅλα τά προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τό ἀνθρώπινο γένος. Ἔχουμε πιά τήν Ἐθνικιστική κοσμοθεωρία, πού ἀναπτύσσει τήν δική της θέση καί πάνω στά αἰσθητικά προβλήματα. Πρῶτος ὁ Ἰταλικός φουτουρισμός, μέ ἀρχηγό τόν πολυπράγμονα πάνω σέ θέματα τέχνης Μαρινέτι, διακηρύσσει μέσα ἀπ'τά μανιφέστα, τά ποιήματα καί τούς ζωγραφικούς του πίνακες τήν ἀξία τῆς ἐθνικῆς συνείδησης, τήν πάλη ἐνάντια στούς καταπιεστές τοῦ λαοῦ καί τήν ἐξέλιξη τῆς τεχνικῆς. Τά μηνύματα τοῦ Φουτουρισμοῦ ἀγγίζουν τίς καρδιές ὅλων τῶν Ἰταλῶν, ἀλλά καί τῶν ἄλλων Εὐρωπαίων. Ὁ μπολσεβίκος θεωρητικός καί ἡγέτης Τρότσκι θά ὁμολογήσει : "ἡ δύναμη τοῦ Φουτουρισμοῦ εἶναι σέ κάθε περίπτωση ἀνώτερη ἀπ'τή δύναμη ὅλων τῶν ἄλλων τάσεων στήν τέχνη!..." Στή Γερμανία ἡ " νέα ἀντικειμενικότητα" (Neue Sachlichkeit) βρίσκει τό σωστό δρόμο της καί ἐξυμνεῖ τίς φυσικές ὀμορφιές καί τήν ἀναζήτηση τοῦ ἐθνικοῦ καί λαϊκοῦ δίκιου. Στή Γαλλία μέσα ἀπ'τίς γραμμές τῆς " Γαλλικῆς Δράσης" νέοι διανοούμενοι (Σελίν, Μωρράς, Μπραζιγιάκ καί ἄλλοι) διαδίδουν τήν Ἐθνικιστική αἰσθητική, προσαρμόζοντας την στά γαλλικά δεδομένα. Τά ἐπαναστατικά καλλιτεχνικά αὐτά ρεύματα δέν ἀφήνουν ἀνεπηρέαστη τήν πνευματική Ἑλλάδα τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσοπολέμου.

Δυστυχῶς, ὅμως, μέ τό τέλος τοῦ δευτέρου πολέμου οἱ νικήτριες συμμαχικές δυνάμεις, ἐκτός ἀπό τή στρατιωτική τους ἐπιβολή προωθοῦν καί δικά τους ἰδεολογικά, πνευματικά καί καλλιτεχνικά σχήματα γιά νά ὁλοκληρώσουν τήν ὑποδούλωση τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ἔτσι γυρίζουμε στό σήμερα. Τά Ἐθνικιστικά μηνύματα ἀτονοῦν, φαλκιδεύονται στό βωμό τῆς συμφεροντολογικῆς σκοπιμότητος καί ρίχνονται μέ τή βία σ'ἕναν προσχεδιασμένο μαρασμό. Τά προβλήματα πού δημιουργοῦνται, τά ἔχουμε ἀναφέρει ἤδη. Οἱ Ἐθνικιστικές ἰδέες, ὅμως, δέν σβήνουν! Πάντα θά ὑπάρχουν καί θ'ἀγωνίζονται γιά τήν ἀποτίναξη καί τοῦ πνευματικοῦ ζυγοῦ ἀνάμεσα στούς τόσους ἄλλους καταπιεστικούς ζυγούς. Γι'αὐτό καί μεῖς, σάν γνήσιοι Ἐθνικιστές καί κατά συνέπεια ἀγωνιστές, τασσόμαστε μέ τήν προαναφερθεῖσα μαχητική, ἐπαναστατική καί αἰώνια, προοδευτική ἄποψη: " ἡ τέχνη γιά τό ἔθνος καί τό λαό!" Δέν κάνουμε τήν καλλιτεχνική τάση καί δημιουργία αὐτοσκοπό. Δέν ἀποθεώνουμε τό ἄτομο καί τό ὑποκείμενο γιά νά τό ἀποπέμψουμε ἀπ'τήν κοινωνία. Ἔχουμε κάποιο σκοπό, πού μᾶς ὑπαγορεύει νά ὑπηρετοῦμε τά ἐθνικά συμφέροντα, νά ἐπιβάλλουμε τήν ἐθνοκρατική κοινωνία, νά ξεριζώσουμε τό σκοταδισμό καί νά βοηθήσουμε τό σύνολο στήν ὅσο τό δυνατό καλύτερη του ἐξέλιξη. Στήν ὑπερπροσπάθεια αὐτή ἐπιστρατεύεται καί ἡ τέχνη σάν ἕνα φαινόμενο, πού καθοδηγεῖται ἀπό συλλογικούς ψυχολογικούς παράγοντες καί καθορίζεται ἀπό τήν ψυχοπνευματική ἰδιοφυΐα τοῦ λαοῦ, ἀλλά καί σάν μιά δύναμη πού μπορεῖ ν' ἀποτελέσει σημαντική παράμετρο στήν κοινωνική πρόοδο. Δέν ἀγνοοῦμε τούς ὑλιστικούς παράγοντες, ἀλλά τούς τοποθετοῦμε σέ δεύτερη μοίρα. Ἡ λειτουργικότητα καί ἡ ὑφή τῆς τέχνης εἶναι καθαρά ψυχοπνευματική. Ἡ ὑλική πραγματικότητα καί τό περιβάλλον εἶναι τά μέσα καί τά ἐρεθίσματα γιά νά ἐκφραστοῦν καί ν' ἀπελευθερωθοῦν οἱ δεσμευμένες συναισθηματικές καί πνευματικές ἐνέργειες. Ἄλλωστε, τό περιβάλλον πάντοτε μειονεκτεῖ σέ θέματα, ὅπως αὐτό τοῦ φαινομένου τῆς τέχνης, ὅταν ἡ ἀναγωγή στό "ὁμαδικό ἀπόθεμα" στίς φυλετικές ρίζες καί στό κληρονομικό ὑπόστρωμα εἶναι ἀπαραίτητη. Οἱ κληρονομικές ἰδιότητες, πού ἀνέπαφες πέρασαν, περνοῦν καί θά περνοῦν - ὅσο βέβαια τό πέρασμα αὐτό γίνεται χωρίς ἑτερόχθονες ἐπιμειξίες - σ'ἕνα λαό ἀπό προγόνους σέ ἀπογόνους, πάντα θά μεταφέρουν τήν προηγούμενη ἐθνική καί λαϊκή παράδοση, τή συλλογική καλλιτεχνική ταυτότητα καί τάση καί τά ἀνάλογα χαρακτηριστικαί ὅρια τῆς πνευματικῆς δημιουργίας. Τό περιβάλλον καί οἱ ἐποχές ἀλλάζουν μόνο τή μορφή καί τό εἶδος τῆς τέχνης, ὄχι ὅμως τήν ἰδιαίτερη φύση της καί τούς σκοπούς της. Γι' αὐτό τό λόγο θεωροῦμε, ὅτι ἡ φόρμα καί οἱ αἰσθητικοί κανόνες εἶναι ἔξω ἀπό ἀγωνιώδη προβλήματα, ὅπως εἶναι αὐτά τοῦ πεπρωμένου

τοῦ ἔθνους καί τῆς εὐημερίας τῆς κοινωνίας. Οἱ αἰσθητικές νόρμες εἶναι ὑποκειμενικές , πολλές φορές ἀδιάφορες καί κανένα ἄτομο δέν μπορεῖ μέσα ἀπ'αὐτές νά καθορίσει τά κριτήρια τοῦ ὡραίου, τοῦ ἄσχημου, τοῦ στοχαστικοῦ. Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθητηρίου καί ὁ προσανατολισμός τῆς καλαισθησίας βρίσκονται σέ συλλογικά δεδομένα, πού προηγοῦνται κάθε καλλιτεχνικῆς δημιουργίας. Καί αὐτό γιατί ἡ μονάδα εἶναι μέρος τοῦ συνόλου καί συνδέεται μ'αὐτό πνευματικά, ἱστορικά, ψυχολογικά, βιολογικά, οἰκονομικά καί ἡ ἀτομική της ἔκφραση εἶναι καί πρέπει νά εἶναι ἔκφραση τοῦ ἴδιου τοῦ συνόλου. Ὅσο γιά τό τί εἶναι μορφικά ὡραῖο καί σωστό, αὐτό πάλι θά τό κρίνει ἡ "συλλογική ψυχή", ἡ λαϊκή παράδοση καί τό ποιόν τῆς συγκεκριμένης χρονικῆς περιόδου.

Ἔτσι θίγουμε πάλι τό πρόβλημα τῆς θέσης τοῦ καλλιτέχνη στή σημερινή κοινωνία, ἀλλά καί στό μελλοντικό ἐθνικό κράτος. Ἀπό τή γενικότερη θέση μας πηγάζει καί διαμορφώνεται ἡ ἐπί μέρους αὐτή ἀντίληψή μας. Ὁ καλλιτέχνης γιά μᾶς πρῶτα ἀπ'ὅλα εἶναι ἕνας ἐνεργοποιημένος Ἐθνικιστής. Ἀγωνίζεται ἴσος ἀπέναντι στούς Ἐθνικιστές, πού σκορποῦν τά συνθήματά τους στίς γωνιές τῶν δρόμων. Μόνο ἡ μορφή καί ὁ τρόπος τοῦ ἀγώνα ἀλλάζει. Ὁ καθένας στρατεύεται καί προσφέρει ἐκεῖ, πού μπορεῖ. Ἔτσι καί ὁ καλλιτέχνης, ὁ θεωρητικός, ὁ διανοούμενος μπορεῖ νά κάνει κάτι τό ἀποκλειστικό, πού δέν μποροῦν οἱ ἄλλοι: νά μορφοποιήσει μ'ἕναν ὑπέροχο τρόπο τά συναισθήματά του, τίς σκέψεις του, τήν πνευματικότητά του. Αὐτή εἶναι ἡ ἰδιαιτερότητά του καί εἶναι ταγμένος καί ὑποχρεωμένος νά τήν προσφέρει στόν κοινωνικό περίγυρο καί στούς συναγωνιστές του. Ὁ καλλιτέχνης, παρ'ὅλες τίς πνευματικές του ἐξάρσεις, πού τόν κάνουν νά διαφοροποιεῖται δέν παύει νά βρίσκεται σέ ἀλληλοεξάρτηση μέ τούς γύρω καί νά νοιώθει τίς ἐνδόμυχες ἐπιθυμίες καί ἀνάγκες τους. Σ' αὐτόν ἐναπόκειται, μέσα ἀπ'τά δημιουργήματά του, νά ἐπικοινωνήσει - γιά νά μή χαθεῖ καί ἀπομονωθεῖ καί ὁ ἴδιος - καί νά καταστήσει τό ἐθνικοκοινωνικό ἰδεῶδες κοινό βίωμα καί ἀνώτερο ἠθικό νόημα γιά τή ζωή ὅλων. Ἀλλά γιά νά γίνει αὐτό οἱ σύγχρονοι διανοητές πρέπει νά αἰσθανθοῦν τό χρέος τους καί τόν προορισμό τους. Πρέπει ν'ἀπαγγιστρωθοῦν ἀπό τίς σημερινές ἀνούσιες καλλιτεχνικές τάσεις πού ἀποτελοῦν τροχοπέδη στήν πολιτιστική ἀνάπτυξη τοῦ κόσμου. Πρέπει νά συνειδητοποιήσουν τί σημαίνει ἐθνικοκοινωνικό ἰδεῶδες γιά νά μπορέσουν ν'ἀναδημιουργηθοῦν καί ν' ἀποκτήσουν τήν τόσο πολύτιμη ἀξιοπιστία καί πνευματική εὐρωστία , πού τούς λείπει.

Ἀλλά καί ὁ στρατευμένος καλλιτέχνης καί διανοητής Ἐθνικιστής πρέπει νά ἐπιδείξει ἰδιαίτερη προσοχή καί εὐαισθησία γιά νά μή γίνει, παρ'ὅλη τή θέλησή του, ἀρτηριοσκληρωτικό καί ἀντιπαραγωγικό στοιχεῖο στήν κοινωνία. Ἡ τέχνη του πρέπει ν'ἀποκτήσει μιά λειτουργικότητα ὄχι μόνο μιᾶς ἀνώδυνης ψυχαγωγίας, ἀλλά καί διαπαιδαγώγησης, μόρφωσης καί προβληματισμοῦ. Ἡ καθαρή, ἐκλαϊκευτική καί φυσική τέχνη πρέπει νά εἶναι ἡ ἐπιδίωξή του γιά νά καταστήσει πιό ἄμεση τήν ἐπικοινωνία του. Δέ θέλουμε νά ρίξουμε τό ἐπίπεδο τῆς τέχνης. Ἀλλοίμονο! Αὐτό πού θέλουμε νά ἐπιτύχουμε εἶναι τό νά ἀνεβάσουμε τό ἐπίπεδο τοῦ λαοῦ γιά νά τόν κάνουμε σίγουρο καί περήφανο γιά τήν ταυτότητά του καί περισσότερο δημιουργικό γιά τή συνέχεια, ἐξασφαλίζοντάς του συγχρόνως τόν ἀνάλογο δρόμο γιά τήν ἀπόκτηση ἑνός εὐρυτέρου πνευματικοῦ ὁρίζοντα. Καί φυσικά, ὁ καλλιτέχνης δέν πρέπει νά μείνει μόνος. Σέ καιρούς γρήγορων ἐπαναστατικῶν ἐξελίξεων, ὅπως εἶναι οἱ σημερινοί, παρίσταται ἀναγκαία ἡ ρυθμιστική καί καθοδηγητική παρέμβαση ἀπό πάνω....Ἀπό τό ἴδιο τό ἐθνικό κράτος. Μόνο ἔτσι, μπορεῖ νά ἐμποδιστεῖ ὁ συνεχῶς μεγαλύτερος χωρισμός τῆς " ἀργοπορημένης" τέχνης ἀπ'τήν πραγματική ζωή τῶν λαῶν.

Πολλοί μᾶς κατηγοροῦν, ὅτι τέτοιου εἴδους ἀπόψεις καταλήγουν σέ μιά τέχνη καταπιεστική, ἀνελεύθερη καί συντηρητική. Τούς ἔχουμε, ἤδη, ἀπαντήσει. Δέν εἶναι καταπίεση τό νά εἶσαι προορισμένος καί τό νά πρέπει νά προσφέρεις στή φυσική σου κοινότητα. Ἀντίθετα, ἐκεῖ ἔγκειται καί τό πραγματικό νόημα τῆς ἐλευθερίας. Ὅσο γιά τόν ἀνύπαρκτο συντηρητισμό, πού μᾶς ψέγουν, ἁπλῶς παρανοοῦν θεληματικά. Ἡ ἐπιστροφή στίς ρίζες δέ γίνεται μέ ἕνα ταξίδι στό παρελθόν χωρίς γυρισμό. Οἱ προαιώνιες καί ἀρχέγονες ρίζες εἶναι ἡ σταθερή μας βάση, πάνω στήν ὁποία ἐξελισσόμαστε, δημιουργοῦμε τέχνη καί πολιτισμό καί μετακινοῦμε ἀπελευθερωμένοι τόν κόσμο μας. Ἡ τέχνη μας εἶναι αἰώνια μέσα στίς ψυχές μας συνυφασμένη μέ τόν ἑαυτό μας καί εἶναι κάθε στιγμή καινούργια, ἀναζωογονημένη καί δυνατή!.

Τελειώνοντας, διευκρινίζουμε ξανά, πώς πρόθεσή μας ἦταν ἡ παρουσίαση καί τῆς Ἐθνικιστικῆς τέχνης θεωρητικά, σύντομα καί ἁπλά. Δέν πιστεύουμε, βέβαια, ὅτι ἕνα τέτοιο θέμα μπορεῖ νά περιοριστεῖ σέ μερικές σελίδες, γιατί σέ ὅλες τίς πτυχές του χωρᾶ λεπτομερέστερη καί βαθύτερη ἀνάλυση. Ἡ ἀνάγκη, ὅμως, νά γνωρίσει ὁ πλατύς κόσμος τίς ἀπόψεις μας καί νά προβληματιστεῖ εἶναι πολύ μεγαλύτερη ἀπό κάθε ἄλλη....

ΣΑΡΑΚΑΤΣΑΝΟΙ

ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΖΩΗΣ

Γράφει ὁ
Γιῶργος Βλάχος

Βλέποντας κανείς σήμερα τόν ἀποπροσανατολισμό τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀνησυχεῖ σοβαρά γιά τό μέλλον τῆς φυλῆς αὐτῆς, πού κάποτε ἔφθασε πολύ ψηλά δημιουργώντας ἕνα πολιτισμό πού μέχρι σήμερα διατηρεῖ ἀμείωτη τήν ἀξία του καί παραμένει τό βασικό κλειδί στήν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας. Οἱ Ἕλληνες ἀνέκαθεν διατηροῦσαν ἐπαφές μέ τόν ὑπόλοιπο κόσμο καί ἐλάμβαναν τά ὅσα χρήσιμα στοιχεῖα εὕρισκαν, ἐμπλουτίζοντας μ' αὐτόν τόν τρόπο τίς γνώσεις τους καί τίς ἐπιστήμες τους. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἀνωτερότητά τους ἦταν σαφής, ὁ πολιτισμός τους παρέμενε ἀναλλοίωτος στίς βασικές του δομές, ἀφομοιώνοντας ἐπιλεκτικά διάφορα ἐπί μέρους στοιχεῖα. Κάποτε ὅμως ὅταν γιά διαφόρους λόγους ἡ φυλή ἄρχισε νά παρακμάζει τότε ἡ ἐπαφή μέ τόν ἔξω κόσμο λειτούργησε σάν διαλυτικό στοιχεῖο καί ἐπιτάχυνε τήν πτώση τοῦ πολιτισμοῦ. Λίγοι διατήρησαν τίς φυλετικές ἀρετές ἐνῶ πολλοί ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τόν τρόπο σκέψεως καί συμπεριφορᾶς πού δημιούργησε ὁ ἀρχαιοελληνικός πολιτισμός, χάνοντας βαθμηδόν ἐκλεκτές ἰδιότητες καί ἀποκτῶντας ταυτόχρονα ἐκφυλιστικές συνήθειες.

Σήμερα στόν ἡμιαιώνα τῆς παρακμῆς καί τοῦ ἐκφυλισμοῦ ὅσοι ἀκόμα ἀκοῦμε ἔστω καί σέ χαμηλή ἔνταση τήν προσταγή τοῦ αἵματος, ἀνησυχοῦμε βαθύτατα καί προβληματιζόμαστε διαρκῶς πάνω στόν τρόπο σωτηρίας. Ψάχνοντας στό παρελθόν ἀναζητοῦμε τά νήματα τῆς ἱστορίας πού ἄφρονες πρόγονοί μας ἔκοψαν μέ ἐλαφρά συνείδηση. Πολλοί ἐθνικιστές πού αἰσθάνονται ἑλληνικό τό αἷμα πού ρέει στίς φλέβες τους ἔχουν κάνει μελέτες πάνω στόν τρόπο ὀργανώσεως τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς κοινωνίας καί ἔδωσαν χρήσιμα συμπεράσματα πού θά μπορέσουν νά μᾶς καθοδηγήσουν σήμερα.

Ἀλλά ὑπάρχουν καί μερικοί ἕλληνες πού δέν "ἀστικοποιήθηκαν", πού παραμένουν Ἕλληνες διά μέσου τῶν αἰώνων, διατηρώντας ἄσβεστη τήν σπίθα τοῦ "Ἡρακλειτείου πυρός" τοῦ πυρός πού θά δώσει γιά πολλοστή φορά αὐτό πού ματαίως καί ἀγωνιωδῶς ἀναζητᾶ σήμερα ἡ οἰκουμένη.

Ἀναφερόμαστε στούς Σαρακατσάνους οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀπόγονοι καθαρά Ἑλληνικῆς Πανάρχαιης φυλῆς μέ ἑλληνική διάλεκτο πού περιέχει πληθώρα ἀρχαιοελληνικῶν στοιχείων καί ἔθιμα ἑλληνικώτατα. Ἡ ζωή τους μέχρι πρό τινος ἦταν ἰσομερῶς μοιρασμένη σέ βουνό καί κάμπο. Τήν ἄνοιξη ξεκίναγαν γιά τό βουνό καί κατέβαιναν τό φθινόπωρο στόν κάμπο γιά νά ξεχειμάσουν. Στό ἀνέβασμα καί κατέβασμα γέμιζαν οἱ στράτες ἀπό χιλιάδες γιδοπρόβατα καί ἀπό τά καραβάνια πού μετέφεραν τό βιός τους. Οἱ Σαρακατσάνοι ὄντας ὀργανωμένοι σέ τσελιγκάτα καί ἀπομονωμένοι στίς βουνοκορφές, δέν ὑποτάχθηκαν στούς κατά καιρούς κατακτητές, δέν ἀναμείχθηκαν μέ ἄλλες φυλές καί τελικά κατάφεραν νά διατηρήσουν στό ἀκέραιο τήν ἀρχαιοελληνική τους ρίζα. Ἡ κοινωνία τῶν Σαρακατσάνων δηλ. τό τσελιγκάτο ἦταν διαμορφωμένη μέ τέτοιο τρόπο ὥστε νά περιέχει ὅλα τά ὑγιεῖ στοιχεῖα πού δημιούργησε ἡ σύνθεση πολυετοῦς πείρας καί ἀνώτερης φυλετικῆς κληρονομικότητος μέσα στόν χῶρο τῆς ἀμόλυντης ἑλληνικῆς φύσεως. Τό τσελιγκάτο ἦταν ταυτόχρονα κοινότητα, συνεταιρισμός καί συντεχνία. Ὁ Κεχαγιᾶς ἦταν ὁ ἀρχηγός αὐτῆς τῆς κοινωνίας καί ἐπιλεγόταν μέ ἀξιοκρατικά κριτήρια ἐνῶ ἡ διαδοχή δέν ἦταν κληρονομική. Κάθε οἰκογένεια (μέ εὐρεῖα ἔννοια) εἶχε τόν δικό της ἀρχηγό πού ὀνομαζόταν καί αὐτός Κεχαγιᾶς καί ὅλοι μαζί οἱ κεχαγιάδες ἀποτελοῦσαν τρόπον τινά μία γερουσία ἡ ὁποία ἐξέλεγε ἤ ἐ-

παυε τόν ἀρχικεχαγιᾶ. Βλέπουμε δηλ. μία πυραμιδοειδῆ ὀργάνωση τῆς κοινωνίας μέ αὐστηρή ἱεραρχία, ἀξιοκρατική λειτουργία καί ἀπουσία κληρονομικῶν προνομίων. Ὁ σημερινός ἰσοπεδωτισμός, ἡ ἀπουσία εὐθύνης καί ἡ καταπιεστική ἐξίσωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων πάνω στή βάση τῆς ἰσοτιμίας τῶν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων ἦταν ἄγνωστα στούς Σαρακατσάνους. Εἶχαν τό προνόμιο παραμένοντας συνυφασμένοι μέ τήν ἄγρια φύση νά ὀργανώσουν μόνοι τους τήν κοινωνία τους σύμφωνα μέ τίς ἀνάγκες τους καί τόν χαρακτῆρα τους καί ὄχι νά τούς τήν ὀργανώνουν ἀλλόφυλοι πάνω στίς ἀρχές τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, τοῦ Ἀγγλικοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ καί τοῦ Διεθνοῦς Σιωνισμοῦ.

Κάνοντας τήν πρώτη παρένθεση σ'αὐτό τό σημεῖο εὔλογα προκύπτει τό ἐρώτημα: θά μπορούσαμε ν'ἀντιστοιχήσουμε τήν γερουσία τῶν Σαρακατσάνων μέ τό σημερινό κοινοβούλιο. Ἡ ἀπάντηση εἶναι φανερή. Ἡ βουλευτική ἰδιότητα εἶναι ἐπάγγελμα πού βασίζεται στήν τεχνητή ἰσότητα τῶν ἀνθρώπων, ἀπαιτεῖ τεράστια ποσά γιά διαφήμιση μέχρι νά ἀποκτηθεῖ, ἡ ἀντιπροσωπευτικότητά της ἐξαντλεῖται σέ γεωγραφικό μόνο ἐπίπεδο, ἡ κληρονομικότητα παίζει μεγάλο ρόλο καί ἡ παροχή ὑποσχέσεων ἀντικαθιστᾶ τήν ἀξιοκρατία. Προφανῶς μία σημερινή γερουσία ἀντίστοιχη ἐκείνης τῶν Σαρακατσάνων θά ἦταν συγκροτημένη ἀπό τούς ἐπικεφαλῆς τοῦ Στρατοῦ, τῶν Συντεχνιῶν, τῶν Ὑπαλλήλων, τῶν Ὀργανισμῶν Κοινῆς Ὠφελείας, τῶν Τραπεζῶν, τῆς Ἀνωτάτης Ἐκπαιδεύσεως κλπ. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀνωτέρω ἐπικεφαλῆς θά ἀποκτοῦσαν τήν θέση τους ἀνερχόμενοι τήν ἱεραρχική κλίμακα καί ὄχι τοποθετούμενοι ἀπό τήν ἑκάστοτε κυβέρνηση.

Συνεχίζοντας τήν ἀναφορά μας στόν Σαρακατσάνικο τρόπο ζωῆς βλέπουμε στό τελευταῖο κύτταρο τῆς ὀργανώσεως δηλ. τή βοσκή τοῦ κοπαδιοῦ, νά ὑπάρχει τσοπάνος καί βοηθός τσομπάνος. Μπορεῖ νά μή διάβασαν Ἀριστοτέλη πού ἔλεγε ὅτι ἀκόμη καί μεταξύ δύο ἀτόμων ἕνας θά ἄρχει καί ἕνας θά ἄρχεται ἀλλά ὁπωσδήποτε ἦσαν ἀπόγονοι γνήσιοι τοῦ Ἀριστοτέλη. Ἡ ἐπιλογή τῶν τσομπάνων, γίνονταν ἀπό τόν ἀρχικεχαγιᾶ καί τήν γερουσία. Οἱ καλύτεροι τσομπάνοι πήγαιναν νά βοσκήσουν τά γαλάρια, τίς προβατίνες δηλ. πού ἀρμέγονταν. Οἱ χειρότεροι πάλι πήγαιναν νά φυλάξουν τά στέρφα, καί οἱ πιό καταφρονεμένοι φύλαγαν τά ἄλογα.

Ὁ κεχαγιᾶς τοῦ τσελιγκάτου ἦταν ὑπεύθυνος γιά τίς δημόσιες σχέσεις καθώς καί γιά τήν διαχείρηση. Ἦταν ἐγγράματος καί κρατοῦσε βιβλίο ἐσόδων - ἐξόδων. Σημείωνε τά ἔξοδα πού ἔκανε τό τσελιγκάτο, ἀφαιροῦσε τίς ζημίες καί τέλος μοίραζε τά κέρδη, ἀνάλογα μέ τήν συμμετοχή τῆς κάθε οἰκογενείας στήν παραγωγή. Ἀνάμεσα στά ἔξοδα τοῦ τσελιγκάτου ἦταν κι'αὐτά πού διατίθονταν γιά κοινωνικούς σκοπούς ὅπως ἡ πληρωμή δασκάλου γιά τήν λειτουργία σχολείου κλπ. Οἱ ὑπάλληλοι συνήθως δέν ἀμοίβονταν μέ χρήματα ἀλλά μέ πρόβατα ὥστε κάθε ἐργατικός νέος νά γίνεται βαθμηδόν ἰδιοκτήτης. Σ' αὐτό τό σημεῖο μᾶς δίνεται πάλι ἡ εὐκαιρία γιά μιά σύντομη ἀναφορά στήν σημερινή ἐποχή. Σήμερα βλέπουμε τόν ὑπάλληλο νά ἐνδιαφέρεται μόνο γιά τήν ποσοστιαία αὔξηση τῶν ἀποδοχῶν του. Δέν θέλει νά γίνει ἐπαγγελματίας, δέν θέλει σκοτοῦρες κι εὐθύνες, δέν τοῦ ἀρέσει ἡ δημιουργία, ὑποβιβάστηκε ἀπό τσομπάνος σέ ἀγελαῖο πρόβατο. Ἡ συνεχής αὔ-

ξηση μισθῶν καί ἡμερομισθίων ἐκτός τοῦ ὅτι διογκώνει τόν πληθωρισμό καί ἀποσταθεροποιεῖ τήν οἰκονομία, σέ τελευταία ἀνάλυση βλάπτει καί τόν ἴδιο τόν μισθωτό. Κάθε αὔξηση μισθοῦ προκαλεῖ ἀλυσιδωτές αὐξήσεις στίς τιμές ἀγαθῶν καί ὑπηρεσιῶν μέ ἀποτέλεσμα ἡ αὔξηση τοῦ εἰσοδήματος τοῦ μισθωτοῦ νά ἕπεται τοῦ πληθωρισμοῦ, ἐνῶ οἱ ἐπιχειρήσεις κλείνουν καί αὐξάνει ἡ ἀνεργία. Ἀπό τίς αὐξήσεις ἐπωφελοῦνται μόνον οἱ παρασιτικῶς διαβιοῦντες, πού ἐκμεταλλεύονται καταστάσεις παίζοντας χρηματιστηριακά παιχνίδια καί ἀγοράζοντας καί κρύβοντας προϊόντα. Μεταφέροντας τήν Σαρακατσάνικη οἰκονομική ὀργάνωση στήν σημερινή ἐποχή, θά προτείναμε τά ἑξῆς: Οἱ μισθωτοί πέρα ἀπό ἕνα βασικό μισθό ἀπαραίτητο γιά μιά ὑγιεινή διαβίωση νά μήν λαμβάνουν αὐξήσεις, ἀλλά κάθε ἱεραρχική τους ἄνοδος νά συνδέεται μέ τήν παροχή ὡρισμένων μετοχῶν. Μ'αὐτό τόν τρόπο ἡ πρόοδός τους ἀντικατοπτρίζεται στήν αὐξανόμενη συμμετοχή τους στά κέρδη καί στίς ζημίες τῆς ἐπιχείρησης, πρᾶγμα πού αὐξάνει τήν ἐνεργητικότητά τους, τήν παραγωγικότητά τους καί τονώνει τό αἴσθημα εὐθύνης.

Ἐπανερχόμενοι στούς Σαρακατσάνους ἀναφέρουμε γιά τόν κεχαγιᾶ ὅτι ἔπρεπε νά εἶναι πρότυπο αὐτός καί ἡ οἰκογένειά του, γιά νά ἐμπνέει σεβασμό. Ἔπρεπε νά εἶναι ὁ πιό γραμματισμένος ἀπ'ὅλους, κοινωνικός, μετριοπαθής καί παλληκάρι. Νά εἶναι γενναῖος ἄφοβος ὅταν χρειάζεται ἀλλά καί συνετός καί σοφός ἐπίσης καί προπαντός τίμιος. Ἔπρεπε συνήθως νά ἔχει καί πολλά πρόβατα καί πολλά παιδιά γιά νά μπορεῖ νά κάθεται αὐτός σάν ἀρχιτσέλιγγας, γιατί δέν εἶχε καμμιά πληρωμή καί ὁ τίτλος του ἦταν τιμητικός ἀλλά ὑπολογίσιμος. Στά γλέντια καθόταν στήν καλύτερη θέση καί ἄνοιγε πρῶτος τόν χορό. Ὁ τσέλιγκας συμφιλιώνε τούς νεαρούς τσομπάνους ὅταν μάλωναν γιά τήν καλύτερη βοσκή (βλέπουμε τόν ὑπάλληλο νά δείχνει προσωπικό ἐνδιαφέρον γιά τό κοπάδι)κι αὐτός ἔσβηνε τίς τυχόν ἔχθρες ἀνάμεσα στίς οἰκογένειες. Ἄν ὅμως καί ὁ ἴδιος δέν ἦταν καλός καί τόν πιάναν νά κλέβει ἤ νά κάνει ἄλλες ἀτιμίες τότε καί τόν ἴδιο τόν δίκαζε ἡ γερουσία. Μαζεύονταν ὅλοι οἱ γέροντοι καί βγάζαν τήν καταδικαστική ἀπόφαση πού εἶχε περισσότερο ἠθικές κυρώσεις, χωρίς ν' ἀποκλείωνται καί ἄλλες. Παρατηροῦμε στό πρόσωπο τοῦ ἀρχιτσέλιγγα στήν κοινωνία τῶν Σαρακατσάνων τό πρότυπο τοῦ πραγματικοῦ ἡγέτη πού ἐπιδιώκει τήν ἡγεσία χωρίς νά προσδοκᾶ καμμιά ὑλική ἀμοιβή, ἀλλά θέλει πραγματώνοντας πρῶτα τήν ἀτομική του τελείωση νά συμβάλλει στήν συνολική προκοπή. Ἐκφράζει τήν φυσική τάση τῆς διαρκοῦς ἀνόδου σέ μία ἁρμονική σύνθεση ἀτομικισμοῦ καί κοινωνισμοῦ. Ἡ ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητος τίθεται στή σωστή της βάση στά πλαίσια δηλαδή τῆς συμβολῆς στήν κοινωνική ἀνάπτυξη. Ἰσχύει μ'ἄλλα λόγια τό ἰδανικό: " προβάλλεται καί ἀναδεικνύεται ἀτομικά ἐκεῖνος πού σκέπτεται καί ἐργάζεται κοινωνικά ".

Ὁ ἀτομικισμός τῶν Σαρακατσάνων ἐνῶ ἀποτελεῖ κινητήριο δύναμη τῆς κοινωνίας τους ταυτόχρονα σέ καμμιά περίπτωση δέν ἀποτελεῖ διασπαστική δύναμη. Ὁ χαρακτήρας τῶν Σαρακατσάνων καθρεφτίζεται στά τραγούδια τους πού συνήθως μιλοῦν γιά κατορθώματα γιά μάχες καί πολέμους, ὑμνοῦν κατά πρῶτο λόγο τήν λεβεντιά. Στά συναισθήματα, στίς ἐκδηλώσεις τους καί τίς πράξεις τους πρωτεῦον στοιχεῖο εἶναι ἡ δύναμις. Ὁ χορός τους λεβέντικος δέν ἀκολουθεῖ ὡρισμένα βήματα ἀλλά ὁ καθένας χορεύει ἐκφράζοντας ὅπως ὁ ἴδιος νομίζει καλύτερα τό ἐσωτερικό του κόσμο σέ μιά προσπάθεια κυριαρχίας καί ἐπιβολῆς διά τῆς ὑποβολῆς. Οἱ Σαρακατσάνοι προτιμοῦν τά ἀτομικά ἀγωνίσματα ὅπου καλεῖται ὁ καθένας μόνος του ἐντελῶς νά δείξει τήν δύναμη καί τήν ἐξυπνάδα του, νά πείσει γιά τήν ἀξία του μέ τρόπο καθαρό καί λεβέντικο. Ἀποφεύγουν οἱ Σαρακατσάνοι τουλάχιστον σ'αὐτό τό ἐπίπεδο νά καλλιεργήσουν τήν τάση τῆς ὁμαδοποιήσεως καί τῆς δι' αὐτῆς ἀναδείξεως ἱκανῶν καί ἀνικάνων στόν ἴδιο βαθμό.

Τελειώνοντας τήν σύντομη αὐτή ἀναφορά στόν Σαρακατσάνικο τρόπο ζωῆς θά θέλαμε νά διευκρινήσουμε ὅτι αὐτή δέν ἐπέχει θέση λαογραφικῆς μελέτης (τά περισσότερα στοιχεῖα πάρθηκαν ἀπό τό βιβλίο τοῦ Δ. Γαρούφα: Σαρακατσάνικη παράδοση), ἀλλά ἔγινε προσπάθεια νά καταδειχθοῦν πάνω σέ μία Ἑλληνικότατη φυλή τά στοιχεῖα ἐκεῖνα πού θά ἔπρεπε νά ἀποτελοῦν ἀπαράβατες ἀρχές γιά τήν ὀργάνωση τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καθώς καί τήν διαμόρφωση τοῦ Ἑλληνικοῦ τρόπου ζωῆς.

Ἡ ἀξιοκρατία, ἡ ἱεραρχία, ἡ συνεργασία τῶν τάξεων, ἡ φυλετική ὁμοιογένεια, ὁ ἡρωϊκός τρόπος ζωῆς, ἡ σωστή ἀνάπτυξη τοῦ ἀτομικισμοῦ χωρίς νά θίγει τίς κοινωνικές δομές θά ἔπρεπε νά κυριαρχοῦν στήν σημερινή Ἑλληνική γενιά.

Ἀντ'αὐτοῦ βλέπουμε τόν ἰσοπεδωτισμό, τήν ἀναρχία, τήν πάλη τῶν τάξεων, τήν διάλυση τῆς οἰκογενείας, τόν ὁμοιομορφισμό σέ παρακμιακές ἐκδηλώσεις καθώς καί τόν χλευασμό κάθε ἑλληνοπρεποῦς τάσεως. Ἡ δουλικότητα καί ἡ ξενομανία κυριαρχοῦν στήν σημερινή κοινωνία.

Τά συμπεράσματα πλέον βγαίνουν μόνα τους.
Ἡ Σαρακατσάνικη κληρονομιά δείχνει τόν δρόμο...

με ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙ
τοῦ Γ. Κουριαννίδη

ΕΙΜΑΣΤΕ.... ΣΗΜΙΤΕΣ !

Ἀπό φίλο τῆς στήλης ἔλαβα σελίδα ἀπό τό περιοδικό τῶν "μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ" "ΞΥΠΝΑ" (22 Μαρτίου 1983)- ἀλλοίμονό σας ἄν ξυπνήσουμε- μαζί μέ ἐπιστολή πού μεταξύ τῶν ἄλλων μοῦ γράφει:

"....Νομίζω ὅτι θά σ' ἐνδιέφερε νά μάθης μερικά νέα στοιχεῖα γιά τήν καταγωγή τῶν Ἑλλήνων. Λοιπόν, σύμφωνα μέ τούς Ἰαχωβάδες, οἱ Ἴωνες ἦταν ἀπόγονοι τοῦ Ἰαυάν, γιοῦ τοῦ Ἰάφεθ, γιοῦ τοῦ Νῶε. Τό δέ ὄνομα Ἕλληνες, προέρχεται ἀπό τόν Ἐλεισά, ἕναν γιό τοῦ Ἰαυάν... Ὡραῖα! Δέ μένει τώρα, παρά νά φτιάξουμε μία ὁμοσπονδία μέ τό Ἰσραήλ καί νά γίνουμε ἕνα κράτος!...... Θἄθελα νά μάθω ἄν τό περιοδικό "ΞΥΠΝΑ" κυκλοφορεῖ νόμιμα"

Γ.Τ. Φοιτητής
Θεσσαλονίκης

Φίλε Γ.Τ. (δέν δημοσιεύω τ'ὄνομά σου, ὅπως ἐπιθυμεῖς), κατ'ἀρχάς θά πρέπει νά σοῦ τονίσω ὅτι τά "στοιχεῖα" πού παραθέτουν οἱ Ἰαχωβάδες, δέν εἶναι καί τόσο νέα. Ἀπό τήν ἐποχή πού ὁ Θ. Χέρτζλ ἀξίωσε, ἀπό τόν Ἄγγλο ὑπουργό τῶν ἀποικιῶν Τσαμπερλάιν, ἐποικισμό τῆς Κύπρου ἀπό τούς Ἑβραίους , (βλέπε σχετικά Ἀνδρ. Δενδρινοῦ- "ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ - ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ" - ἔκδοση ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΚΕΨΙΣ), ἄρχισαν νά κυκλοφοροῦν στό ἐξωτερικό, ἀλλά καί στήν Ἑλλάδα, κυρίως στήν Κρήτη, αὐτά τά "ντοκουμέντα". Φυσικά, οἱ φορεῖς τους ἦταν τά γνωστά σιωνιστικά κυκλώματα, τά ἴδια, πού διέδωσαν τά παραμυθάκια τοῦ Φαλμεράυερ. Ὅσον ἀφορᾶ τό περιοδικό, σέ πληροφορῶ ὅτι κυκλοφορεῖ νομιμότατα, καί δέν εἶναι τό μόνο. Γιά τό πόσο ἀκόμη θά κυκλοφορεῖ, ἐξαρτᾶται καί ἀπό τόν δικό μας καί ἀπό τόν δικό σου (ἐπώνυμο ἐλπίζω ἀργότερα) ἀγῶνα.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΩΝ ΠΥΡΚΑΪΩΝ

Κυριολεκτικά τρέμουν οἱ ἁρμόδιοι ἐμπρός στήν ἀπειλή τῶν καλοκαιρινῶν πυρκαϊῶν πού τείνουν νά ἐξαφανίσουν τόν δασικό πλοῦτο τῆς χώρας μας. Προγράμματα ἐπί προγραμμάτων, ἀγορές εἰδικῶν πυριμάχων οὐσιῶν, αὐξημένες περιπολίες καί ἐπαγρύπνησι. Γιά νά δοῦμε. Θά καταφέρουν νά προστατέψουν τίποτα ἐφέτος ἤ θά καλύψουν τήν ἀνικανότητά τους ψάχνοντας πάλι γιά ....φασίστες καί ....νεοναζί;

ΘΑΝΑΤΟΙ ΑΠΟ ΙΛΑΡΑ

Οἱ περισσότεροι, ἄν ὄχι ὅλοι, οἱ θάνατοι ἀπό τήν ἐπιδημία τῆς ἰλαρᾶς πού ἔπληξε ἐφέτος τή χώρα μας, προῆλθαν ἀπό ἄγνοια τῶν γονέων σέ θέματα προστασίας τῶν παιδιῶν. Ὑπαίτιοι ὅμως δέν εἶναι οἱ γονεῖς. Τό κράτος εἶναι αὐτό πού γιά μία ἄλλη φορά ἔγινε ὑπαίτιο γιά μία συμφορά. Συγκεκριμένα, ὑπεύθυνοι γιά τήν ἐνημέρωσι σέ θέματα ὑγείας, εἶναι εἰδικοί ἐπιστήμονες, οἱ Ὑγειονολόγοι, πού ὑπάγονται στό Ὑπουργεῖο Ὑγείας καί Προνοίας. Ὁ ἀριθμός τους πρέπει νά φθάνη, κανονικά, τούς 100 σέ ὅλη τή χώρα, ἀλλά δέν εἶναι διωρισμένοι, παρά μόνο 50. Καί ὅμως, ὑπάρχουν ἀπόφοιτοι μέ πτυχίο ἄλλοι 550! Τί λέτε νά γίνη λοιπόν κύριοι ὑπεύθυνοι; Θά τούς διορίσετε τήν ἑπόμενη προεκλογική περίοδο; Ἄν ναί, φροντίστε νά ἔρθη σύντομα αὐτή, γιατί δέν μᾶς σηκώνει δεύτερη ἐπιδημία.

NEOΕΛΛΗΝΙΚΟ.....ΔΑΙΜΟΝΙΟ
Ἤ ΞΕΝΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ;

Διαβάζω τελευταῖα μερικές ἐφημερίδες καί νομίζω ὅτι διαβάζω ξένα ἀνθελληνικά φυλλάδια τουριστικῶν γραφείων πού προπαγανδίζουν κατά τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν. Λές καί γίνεται μιά πρωτοφανής προσπάθεια γιά νά πεισθοῦν οἱ ξένοι τουρίστες, ὅτι οἱ θάλασσές μας φέτος θά εἶναι γεμάτες ἀπό τσοῦχτρες καί περισσότερο βρώμικες ἀπό κάθε ἄλλη φορά. Ἐκεῖνο πού προκαλεῖ ἐντύπωσι εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο παρουσιάζονται αὐτά ἀπό τόν τύπο καί ἡ δραματικότητα καί

τραγικότητα πού χρησιμοποιοῦνται γιά νά πείσουν ὅτι ἔχουν δίκιο. Καί προκαλεῖ ἐντύπωσι γιατί τέτοιες ἐνέργειες, πού βλάπτουν, καί μάλιστα πολύ ὀδυνηρά, τή χώρα, δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι προϊόντα ἤ δεκάδων ἠλιθίων δημοσιογράφων πού ξαφνικά σ' ὅλους μαζί ἦρθε ἡ "ἐπιφοίτησι" νά γράψουν αὐτά, ἤ ἀνθρώπων πού, δρῶντες βάσει ἐντολῶν τῶν γνωστῶν διεθνιστικῶν ἀνθελληνικῶν κυκλωμάτων, προωθοῦν τά βρώμικα σχέδια τῶν ἀφεντάδων τους, μέσω ΚΑΙ τοῦ τύπου. Ἐπειδή ὅμως δέν μπορῶ νά δεχτῶ μέ κανένα τρόπο μία ξαφνική ἐπιδημία ἠλιθιότητος στήν Ἑλληνική δημοσιογραφία, οἱ πιθανότητες συγκλίνουν πρός τήν δεύτερη ἐκδοχή.

Στήν προκειμένη λοιπόν περίπτωσι, ὁ καθένας μπορεῖ εὔκολα νά βγάλη τά συμπεράσματά του, σχετικά μέ τήν ἀνεξαρτησία τοῦ Τύπου καί τά αἴτια πού προκαλοῦν τήν ὁλοένα αὐξανόμενη ἀναξιοπιστία τοῦ Λαοῦ πρός αὐτόν.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΥ ἤ...;

Μαθήματα φιλελευθερισμοῦ πραγματοποίησε πάλι ἡ Κυβέρνηση τῆς "Ἀλλαγῆς", δίνοντας χάρι στούς τρεῖς ἀναρχικούς, πού ἔκαναν ἀπεργία πείνας γιά πολλές ἡμέρες. Ἔ βέβαια. Κρῖμα ἦταν τά παιδιά. Στό κάτω-κάτω τί ἔκαναν; Ἄντε νά τά σπάσανε λιγάκι ἄντε νά ἄνοιξαν καί κανένα κεφάλι· ὄχι ὅμως νά πεθάνουν καί γι'αὐτά. Τί Δημοκρατία ἔχουμε;

"Εἶσαι πολύ πικρόχολος", μοῦ ἀπάντησε ἕνας γνωστός μου, ὅταν τοῦ εἶπα τά παραπάνω. "Ἁπλῶς ἡ χάρι δόθηκε γιά νά μή πεθάνουν τελικά τά "παιδιά" καί ξεφτιλισθῆ ἡ θυσία τοῦ Μπόμπυ Σάντς καί τῶν ἄλλων Ἰρλανδῶν πατριωτῶν".

Εἶναι κι'αὐτή μιά ἄποψι....

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΣΩΡΟΥΧΑ ΕΧΟΥΝ;

Εἴδησι καταπέλτης γιά τούς ἐδῶ "ἐρυθριάζοντες δημοκρατικούς" καί συνοδοιπόρους. Λίγο πρίν τόν ἀγώνα Οὐγγαρίας - Ἑλλάδος, στό ποδόσφαιρο, ὁ πρόεδρος τῆς Οὐγγρικῆς ὁμοσπονδίας βρῆκε τόν ἀρχηγό τῆς ἀποστολῆς μας καί τοῦ εἶπε: "Σᾶς παρακαλῶ πεῖτε στούς παίκτες σας, στό τέλος τοῦ ἀγώνα νά μή ζητήσουν νά ἀλλάξουν φανέλλες μέ τούς δικούς μας, γιατί σέ 15 ἡμέρες παίζουμε στή Δανία καί δέν ἔχουμε ἄλλες νά φορέσουμε". Χρειάζονται σχόλια; Ἡ εἴδησι μιλᾶ μόνη της γιά τόν κομμουνιστικό παράδεισο. Ἐγώ ἁπλῶς θά προσθέσω τήν ἐμπειρία πού εἶχε ἕνας γνωστός μου, πού πῆγε τό Πάσχα στήν Οὐγγαρία. Τοῦ ἄρεσε, λέει, πολύ ἡ χώρα· ὡραῖοι δρόμοι, καθαριότητα, λίγα αὐτοκίνητα (δέν χρειάζονται πολλά, γιατί, τούς εἶπαν, ὅτι οἱ πόλεις ἔχουν ὅλα τά εἴδη συγκοινωνίας!). Ἐκεῖνο πού δέν κατάλαβε ἦταν τό βλέμμα ἀπορίας καί ἐκπλήξεως στά πρόσωπα τῶν Οὐγγρων ὅταν τούς κέρασαν, μέ τήν ξεφτιλισμένη διεθνῶς Ἑλληνική δραχμή, σαμπάνια σέ ἕνα Οὐγγρικό ἑστιατόριο.

Ἐσεῖς, τί λέτε;

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΑΚΟΜΗ

Παρά τούς κρωγμούς τοῦ Κρεμλίνου στό ὄνομα τῆς Εἰρήνης, ὁ κομμουνισμός δέν μπορεῖ νά κρύψη τό ἀληθινό του πρόσωπο. Γιατί εἶναι ἀντιανθρώπινος, ἀντεθνικός, δολοφονικός, ἰσοπεδωτικός, ἀντιαξιοκρατικός. Τό αἷμα τοῦ 18χρονου Πολωνοῦ μάρτυρα πού πέθανε στήν ἀνάκρισι, τοῦ Ἀνατολικογερμανοῦ πού ἔβαψε τό τεῖχος τοῦ αἴσχους καί τῶν χιλιάδων Ἀφγανῶν πατριωτῶν πού πεθαίνουν στά Ἀφγανικά βουνά, τό ἐπιβεβαιώνουν. Ἄς μή γελιόμαστε ἄλλο. Τό Κακό καί ἡ Ἄρνησι ἀλλάζουν προσωπεῖα, ἀλλά παραμένουν ἐσωτερικά ἴδια. Γι'αὐτό καί ἐπιβάλλεται ἡ ἐξαφάνισί τους.

δέν σᾶς συνιστῶ

.....νά ἀκοῦτε κάθε βράδυ στίς 12.00 ἀπό τό ραδιόφωνο τήν ἐκπομπή "ΝΥΧΤΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ". Γιατί, ναί μέν, θά περάση ἡ καϋμένη ἡ καταφρονεμένη νύχτα, ἀλλά μπορεῖ κανείς νά μοῦ πῆ πῶς θά περάση ἡ μία ὁλόκληρη ὥρα μέ πνευματικές ἀρλοῦμπες καί διανοητικά κατακάθια, γεννήματα τοῦ ἀλλοτριωμένου νεο-ελληνικοῦ μυαλοῦ;

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

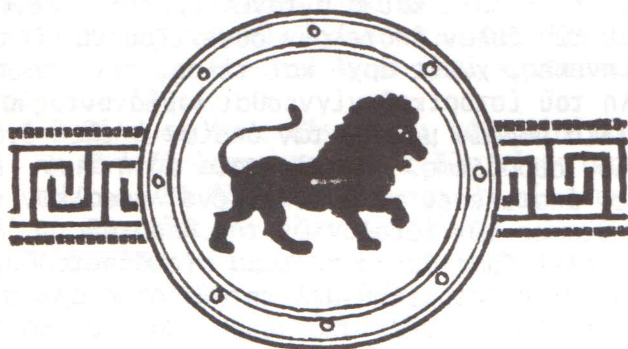
ΜΕΡΟΣ 1ον

τοῦ
Κώστα Καρδαρᾶ

Τί εἶναι ὁ Πόλεμος;

Τό γεγονός εἶναι, ὅτι ἄν καί πολλά λέγονται καί γράφονται γι'αὐτό τό "πολύ κακό πρᾶγμα", ἀπό διάφορους "διανοούμενους" τῆς φιλοσοφίας τοῦ "Χωνιοῦ", εἶναι δυσκολώτατο, νά βρεθῆ κάποιος, πού νά γνωρίζη σέ βάθος, τό πραγματικό περιεχόμενο τῆς λέξεως αὐτῆς, ἡ ὁποία βέβαια τόσο ἀπασχολεῖ τούς ἀντιπάλους τοῦ "νοήματός" της.

Σάν νέοι Ἕλληνες Ἐθνικιστές, μή ἀποτελοῦντες φερέφωνα ὁποιουδήποτε δογματισμοῦ, θά ἐπιχειρήσωμε καί θά πραγματώσωμε μιά συστηματική, διεξοδική καί ἀντικειμενική ἀνάλυσι τοῦ φαινομένου καί θά προχωρήσωμε στά συμπεράσματά μας μέ γνώμονα τήν Ἐθνικιστική Κοσμοθεώρησι.

Α΄ ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ Gaston Bouthoul παρατηρεῖ (1):

"Ὀλίγα ὑπάρχουν κοινωνικά φαινόμενα τά ὁποῖα νά εἶναι τόσον διαδεδομένα ὅσον ὁ πόλεμος. Ἐνῶ ὡρισμένοι θεσμοί, δέν ἐννοοῦνται οὔτε ἐφαρμόζονται εἰμή ἀπό ὡρισμένους μόνον λαούς, δέν ὑπάρχουν λαοί πού νά μή γνωρίζουν τόν πόλεμον (...) Φαίνεται τόσον εὐκρινῶς εἰς ὅλους, ἀπό τούς πλέον πολιτισμένους μέχρι τῶν ἀπολιτίστων, εἰς τοιοῦτον βαθμόν ἀναμεμιγμένος μέ τήν ζωήν τῶν λαῶν καί τῶν ἀτόμων, συνδεδεμένος μέ τάς φροντίδας των, ἀναπολούμενος ἀνά πᾶσαν στιγμήν μέ τούς θρύλους των καί τήν ἱστορίαν των, ὥστε δέν σκέπτονται ποσῶς νά τοῦ δώσουν ἕναν ὁρισμόν".

Ὁ ἴδιος ὅμως συγγραφέας ὁρίζει ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι:

"....ἡ ἔνοπλος καί αἱματηρά πάλη μεταξύ ὠργανωμένων συγκροτημάτων"

Ἡ κατά τόν συγγραφέα, "ἠθελημένη ἀοριστία" τῆς ἐκφράσεως "ὠργανωμένον συγκρότημα" στήν ἐποχή μας, καλύπτει νομικά σάν ὁρισμός τό φαινόμενο (πρᾶγμα ἄλλωστε πού ἐπιζητεῖ καί ὁ ἴδιος). Ἐμεῖς ὅμως δέν πιστεύομε ὅτι τό περιεχόμενο τῆς ἐκφράσεως εἶναι τόσο ἀόριστο στήν πραγματικότητα.

Σήμερα, στήν ἐποχή τῶν τυφλῶν συσσωρεύσεων δυνάμεως καί τῶν ὑπερδυνάμεων - δεινοσαύρων ἡ διαστρέβλωσι τοῦ περιεχομένου τῆς ἐννοίας ἀποτελεῖ τόν κανόνα. Παρ' ὅλ' αὐτά ἄν προσπαθήσωμε νά ἀνακαλύψωμε καί νά ἀποκαλύψωμε τό "πρόσωπο" πίσω ἀπό τή "προσωπίδα" τῆς ἐκφράσεως "ὠργανωμένον συγκρότημα".

Σύμφωνα μέ τόν M. Quincy Wright ὁ πόλεμος εἶναι:

"....μία ταυτόχρονος σύρραξις, ἐνόπλων δυνάμεων, λαϊκῶν αἰσθημάτων, νομικῶν δογμάτων, ἐθνικῶν πολιτισμῶν".

Ἀντιπαραθέτοντες τούς δύο ὁρισμούς διαπιστώνομε ὅτι ἡ ἔκφρασι τοῦ πρώτου "ὠργανωμένον σύγκρότημα" ἀναλογεῖ εἰς τόν δεύτερο ὁρισμό μέ τήν σύνθεσι τῶν "ἐνόπλων δυνάμεων, λαϊκῶν αἰσθημάτων, νομικῶν δογμάτων, ἐθνικῶν πολιτισμῶν".

Εἶναι φανερό ἑπομένως ὅτι ὁ M. Quincy Wright ἐννοεῖ τόν πόλεμο σάν μιά σύρραξι ἐθνικῶν ὀντοτήτων μέ κρατική ὑπόστασι.

Ἔχομε εἰς τό παρελθόν διεξοδικώτατα ἀναφερθεῖ καί ἀποδείξει ὅτι:

1) Ὁποιεσδήποτε ἀτομικιστικές παρορμήσεις δέν εἶναι δυνατόν νά δημιουργήσουν στόν ἄνθρωπο τήν αὐταπάρνησι πού χαρακτηρίζει τόν πολεμιστή.

Ὁ Ἄρθουρ Καῖσλερ παρατηρεῖ (2)

"Ἀκόμα καί μιά πρόχειρη ματιά στήν ἱστορία εἶναι ἀρκετή γιά νά μᾶς πείση ὅτι τά ἀτομικά ἐγκλήματα πού ἔγιναν μέ ἐγωϊστικά κίνητρα παίζουν ἕναν ἐντελῶς ἀσήμαντο ρόλο (....) σέ σύγκρισι μέ τούς ἀριθμούς τῶν

σφαγιασμένων ἀπό μία ἀλτρουιστική ἀφοσίωσι στή φυλή, στό ἔθνος, στή θρησκεία ἤ στή πολιτική ἰδεολογία τους....."

Εἶναι φανερό ἑπομένως ὅτι τό ψυχολογικό γεγονός πού ἀπό τόν ἀπλό καθημερινό ἄνθρωπο δημιουργεῖ τόν πολεμιστή, εἶναι ἡ αὐτοϋπερβατική του τάσι, ἡ ἀνάγκη του γιά ὑπηρέτησι τοῦ συνόλου στό ὁποῖο ἀνήκει ἤ στό ὁποῖο αἰσθάνεται ὅτι ἀνήκει.

2) Ἡ φυσική κοινότης τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος εἶναι τό Ἔθνος καί ἡ Φυλή. Δέν πιστεύομε νά ὑπάρχη ἡ παραμικρή ἀμφιβολία γι'αὐτό τό θέμα σέ κανένα ἀναγνώστη μας ἐφ'ὅσον ἔχομε εἰς τό παρελθόν διεξοδικώτατα ἀσχοληθῆ μέ αὐτό.

Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ὅτι ὅλοι αἰσθάνονται ἔτσι.

Δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι ζοῦμε σέ μιά ἐποχή διαστρεβλώσεως καί ἀλλοτριώσεως τῶν πάντων.

Ὁ Ἀνδρέας Δενδρινός γράφει σχετικά (3) "..... μία κοινωνία πού ἔχει χάσει πλέον τό πνευματικό, τό ψυχικό, καί τό ἠθικό βάθρο της καί εἶναι πολύ κοντά νά χάση καί τό βιολογικό της ὑπόβαθρο (....) ἡ ἀντιστροφή τῶν ἀξιῶν, ἔφερε καί τήν ἀντιστροφή τῶν φυσικῶν νόμων, ἀνεβάζοντας στήν ἐπιφάνεια τά κατακάθια καί τά ἀπόβλητα λύματα καί βυθίζοντας ὅλο καί περισσότερο τήν ἀνθρωπότητα καί τήν Φυλή στόν Μαρασμό καί τήν Ἀδυναμία (....) μέ ὅπλο τά πολιτικά συστήματα τῆς μαζικοποιήσεως συνάμα καί τῆς ἀπομονώσεως τοῦ ἀτόμου, τοῦ ἀφαιρεῖται (τοῦ ἀνθρώπου) ἡ Μεγάλη Προτροπή τῆς Φύσεως νά μπορῆ νά διαφοροποιηθῆ ὡς ἄτομο, ὡς Φυλετική Κοινότης ἀπό ἕνα "οἰκονομικό σύνολο" Νοθευμένης Ὑπερανθρωπότητος....."

Φανερό εἶναι ὅτι, ἡ ἀποκοπή τοῦ ὀμφαλίου λώρου μεταξύ τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς φυσικῆς του κοινότητος (τοῦ Ἔθνους καί τῆς Φυλῆς) σέ συνδυασμό μέ τήν κυρίαρχη καί παντοδύναμη τάσι του νά ἀνήκη κάπου, δημιούργησαν τό φαινόμενο τῶν ἀνθρώπων θυσιάζονται γιά ἕνα πολιτικό δόγμα ἤ κόμμα, γιά μιά θρησκευτική δοξασία ἤ γιά ἕνα πρόσωπο.

Στίς παλαιότερες κοινωνίες ἁρμονικές καί συμπορευόμενες μέ τό περιβάλλον, τό πρόσωπο (ὁ Ἀρχηγός) τό πολιτικό κόμμα ἤ δόγμα, ἡ θρησκεία ἀποτελοῦσαν ἐκφράσεις τῆς ἐθνικῆς ὀντότητος γιά τήν ὁποία καί τελικά ἐγένετο ὁ ἀγών.

Μέχρι καί πρόσφατα ἄλλωστε στήν χώρα μας, παρατηροῦμε ὅτι ἡ παντοδύναμη ἐθνική ὀντότης ἀπερρόφησε μία διά τῆς βίας ἐπιβληθεῖσα ξένη θρησκεία (Χριστιανισμός - Ὀρθοδοξία) καί ἕναν ἄκαμπτο δοτό καί ξένο θεσμό βασιλείας καί τά μετουσίωσε ἑκόντα--ἄκοντα σέ δικές της ἐκφράσεις.

3) Γνωρίζομεν ἀκόμη ὅλοι τή σημασία πού δίνει ὁ μεγαλύτερος ἀριθμός ἐρευνητῶν τῆς μαζικῆς (συλλογικῆς) ψυχολογίας στόν παράγοντα "Φυλετική Ψυχή - Συλλογικό Ἀσυνείδητο" παρά τόν διαρκῆ πόλεμο ἀπό τά τεράστια μέσα τῶν Σιωνιστικῶν παραφυάδων. Γνωρίζομε ὅλοι βεβαίως ὅτι διεθνοῦς κύρους ἐρευνηταί ὅπως ὁ Κ. Γιούγκ ἀποδώσουν σ'αὐτόν ἀκριβῶς τόν παράγοντα πρωταρχική σημασία.

Καί ἔχομε βεβαίως τήν δυνατότητα νά τά συσχετίσουμε ὅλ'αὐτά. Πρίν διατυπώσωμε ἕνα γενικό ὁρισμό τοῦ Πολέμου. Κωδικοποιώντας τούς μέχρι τώρα συλλογισμούς μας ἔχομε:

1) Ὁ Πόλεμος εἶναι μία συλλογική ἐκδήλωσι του ἀνθρώπου.
2) Ὁ ἄνθρωπος εἶναι καί συλλογικό ὄν καί πολεμᾶ γιά τήν ὑπηρέτησι τοῦ συνόλου ὅπου ἀνήκει ἤ πιστεύει ὅτι ἀνήκει
3) Ἡ φυσική Κοινότης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό Ἔθνος καί ἡ Φυλή
4) Πρωταρχικό παράγοντα τῶν συλλογικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ ἡ Φυλετική Ψυχή.

Δυνάμεθα ἑπομένως ἀβιάστως νά συμπεράνωμεν ὅτι:

" Π ό λ ε μ ο ς εἶναι ἡ ἔνοπλος σύρραξι Ἐθνῶν καί Φυλῶν". Γνωρίζομε ὅμως βεβαίως ὅτι ἡ πάλη καί ὁ ἀνταγωνισμός τῶν Ἐθνῶν καί τῶν Φυλῶν ἀποτελοῦν συνεχιζόμενα εἰς τό διηνεκές, χωρίς ἀρχή καί τέλος, τήν πρώτη ὕλη τοῦ ἱστορικοῦ γίγνεσθαι λαμβάνοντας ποικιλία μορφῶν μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ τῆς ἐνόπλου συρράξεως. Ἡ τελευταία αὐτή ἄποψι ἔχει ἀποτελέσει τό ἀντικείμενο λυσσαλέων ἐπιθέσεως τῶν ἰδεολογιῶν τῆς Παρακμῆς. Ἀποτελεῖ ὅμως ἄμεσο πόρισμα οἱουδήποτε ἀδογμάτιστου ἱστορικοῦ μελετητοῦ, ὅπως ἄλλωστε ἔχει ἤδη ἀναλυθεῖ ἀπό μέρους μας καί θά ἀναλυθῆ καί στό μέλλον.

Λαμβάνοντες καί αὐτά ὑπ'ὄψιν μας δυνάμεθα νά διαμορφώσωμε καί νά διατυπώσωμε τελικά τόν ὁρισμό:

" Π ό λ ε μ ο ς ε ἶ ν α ι, ἡ ὑ π ό τ ή ν μ ο ρ φ ή τ ῆ ς ἐ ν ό π λ ο υ σ υ ρ ρ ά ξ ε ω ς, ἔ κ φ ρ α σ ι τ ῆ ς π ά λ η ς τ ῶ ν Ἐ θ ν ῶ ν κ α ί τ ῶ ν Φ υ λ ῶ ν".

Β΄ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΑΝ ΓΕΝΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Ὁ Lagorgette ἔχει ἤδη καθωρίσει τόν πόλεμο σάν: "...πάλη ὄντων ἀνηκόντων στό αὐτό εἶδος" μή δεχόμενος κατ'αὐτό τόν τρόπο τήν ἀποκλειστικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ παγκοσμίου κύρους κάτοχος τοῦ βραβείου Νόμπελ, ἠθολόγος Konrad Lorenz, παρατηρεῖ ὅτι (4) ἡ ἐνδοειδική (ἡ πρός ἄτομα τοῦ ἰδίου εἴδους κατευθυνομένη) ἐπιθετικότης, ἀποτελεῖ σταθερή συμπεριφορά ὅλων τῶν ζωντανῶν πλασμάτων μέ ἐλάχιστες ἄν μή ἀνύπαρκτες ἐξαιρέσεις, ἐπισημαίνοντας συγχρόνως ὅτι:

> " Ἡ ἐπιθετικότητα πολλῶν ζώων πρός τά μέλη τοῦ εἴδους των, δέν εἶναι μέ κανένε τρόπο βλαβερή γιά τό εἶδος ἀλλά ἀντίθετα εἶναι θεμελιακή γιά τήν διατήρησί του (....) Ἡ ἔκφραση τοῦ Δαρβίνου "ἀγώνας γιά ἐπιβίωσι" ὁρισμένες φορές ἑρμηνεύεται λανθασμένα σάν πάλη ἀνάμεσα σέ διαφορετικά εἴδη. Στήν πραγματικότητα, 'ἀγώνας πού εἶχε ὁ Δαρβίνος ὑπ'ὄψιν του, καί πού προωθεῖ τήν ἐξέλιξι, εἶναι ὁ ἀνταγωνισμός ἀνάμεσα σέ στενές συγγένειες".

Ὁ Gaston Bouthoul διακρίνει πόλεμο διαφορετικῶν εἰδῶν ζώων μέ κοινές ἐπιδιώξεις ἐπί τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου καί πόλεμο ἐνδοειδικό διευκρινίζων βεβαίως, ὅτι δέν πρόκειται περί ἀτομικῶν ἀγώνων (κυνήγι λείας, μάχες ὀργασμοῦ κ.λ.π.) ἀλλά περί κανονικῶν συρράξεων (1):

> "Ὁ Πόλεμος ὅμως δέν εἶναι μόνο μία πάλη μεταξύ διαφορετικῶν εἰδῶν·εἶναι πρό παντός, θά ἠδύνατο μάλιστα κανείς νά εἴπη οὐσιωδῶς, ἡ αἱματηρά πάλη μεταξύ ὁμάδων συντιθεμένων ἀπό ἄτομα τοῦ αὐτοῦ εἴδους. Παραλείπομεν τούς θηριώδεις ἀγώνας τούς ὁποίους διεξάγουν μεταξύ των τά ἄρρενα κατά τήν ἐποχήν τοῦ ὀργασμοῦ καθ'ὅσον ἐδῶ πρόκειται περί ρήξεων καί ὄχι περί πολέμου...."

Βλέπομε λοιπόν ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι ἕνα καθολικό φαινόμενο τῆς ζωῆς καί ὄχι ἀνθρώπινη ἀποκλειστικότητα (ἤ διαστροφή κατ' ὡρισμένους).

Ἀναγνωρίζομε ἕνα βαθμό ἀληθείας στις θέσεις τῆς θεωρίας τῆς ἀναγωγῆς * ἀλλά δέν εἴμεθα ἐμεῖς ἐκεῖνοι πού θά τήν ἀνεβάσουμε στήν καθέδρα τοῦ Ἀπολύτου ἐφ'ὅσον σάν ὁλοκληρωμένη φιλοσοφική θεώρησι περιέχει μέσα της τό σπέρμα τῆς ἀπανθρωποποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου διά τῆς καταργήσεως τῶν ποιοτικῶν εἰδοποιῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν διαφόρων ἐξελικτικῶν βαθμίδων.

Σταθερό φαινόμενο σ'ὅλα τά σκαλοπάτια τῆς ἐξελικτικῆς ἱεραρχίας ὁ πόλεμος ἀποκτᾶ τά ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά πού διακρίνουν τούς ἀναβαθμούς τῆς ἐξελίξεως. Ἔτσι καί στόν ἄνθρωπο ἀποκτᾶ τήν ἰδιαιτερότητα ἐκείνη λαμβάνοντας τίς εἰδοποιούς διαφορές πού διακρίνουν τόν ἐξελικτικό μας ἀναβαθμό.

Ὁμολογουμένως, εἶναι αὐτός ὁ διηνεκής ἀγών πού προσδίδει στήν ζωή τήν δυναμική της ἁρμονικότητα.

Γ΄ ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Γνωστές εἶναι οἱ ἀπόψεις τῶν ὑλιστῶν γιά τά οἰκονομικά αἴτια τῶν πολέμων.

Πιστεύουν ὅτι οἱ οἰκονομικές ἀντιθέσεις γεννοῦν τόν πόλεμο σάν μία μορφή τῆς πάλης τῶν τάξεων. Θεωροῦν τόν πόλεμο σάν κοινωνικό γεγονός χαρακτηριστικό τοῦ οἰκονομικοῦ συστήματος. Ὁ Λένιν, χαρακτηρίζει τόν Ἰμπεριαλισμό (ἀνώτατο στάδιο τοῦ καπιταλισμοῦ) ὡς: "γενικά ἡ τάση γιά τήν βία " (5) γενικεύοντας ἀκόμη περισσότερο τίς ἀπόψεις αὐτές.

Δέν θά ἀσχοληθοῦμε μέ τή συζήτησι τῶν θέσεων αὐτῶν γιά δύο λόγους:

α) Διότι ἤδη ἔχουν ἀναλυθῆ καί συζητηθῆ ἐπαρκῶς καί ἀπό φιλελεύθερους καί "δεξιούς" γενικώτερα συγγραφεῖς.

β) Ὅποιος εἶναι ἀρκετά μικρόψυχος καί μικρόνους νά τά πιστεύη αὐτά δέν πρόκειται νά πεισθῆ ἀλλά οὔτε καί ἀξίζει τόν κόπο νά προσπαθήση κανείς γι' αὐτό

Δέν ἀποκλείεται βεβαίως καί ἕνας πόλεμος νά ἔχη οἰκονομικά αἴτια χωρίς φυσικά νά εἶναι τοῦτος ὁ κανών.

Τοῦτο δύναται νά συμβῆ διά δύο λόγους:

---

* Ἀναγωγική θεωρία (2): "...ἡ φιλοσοφική δοξασία σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὅλες οἱ ἀνθρώπινες δραστηριότητες μποροῦν νά ἀναχθοῦν - δηλαδή νά ἐξηγηθοῦν - μέ βάσι τίς ἀντιδράσεις τῆς συμπεριφορᾶς τῶν κατωτέρων ζώων (...) καί ὅτι οἱ ἀντιδράσεις αὐτές μέ τή σειρά τους μποροῦν νά περιοριστοῦν στούς φυσικούς νόμους πού διέπουν τήν ἄψυχη ὕλη".

1) Στήν σημερινή ἐποχή τῆς 'Αναξιοκρατι- κῆς Παρακμῆς δυνατόν ἄτομα πού καμμία σχέσι μέ τόν λαό δέν ἔχουν, μέσα ἀπό τίς σαθρές διαδικασίες τῆς Παρακμῆς, νά καταλάβουν τήν κρατική ἐξουσία ἑνός Λαοῦ καί νά τόν ἐξωθήσουν σέ πόλεμο, ὑπηρετῶντας ξένα πρός τά συμφέροντα τοῦ λαοῦ οἰκονομικά συμφέροντα.

2) Εἶναι δυνατόν ἕνα Ἔθνος νά ἐμπλακῆ εἰς πόλεμον γιά οἰκονομικούς λόγους ὑπηρετῶντας ὅμως κατ'οὐσίαν τά ἀπώτερα ἐθνικά συμφέροντα ὑπακούοντας σέ ἐνδόμυχες παρορμήσεις.

'Αξιοσημείωτες καί βεβαίως ὀρθότατες εἶναι οἱ ἀπόψεις τοῦ Δ. Δημόπουλου στό προκείμενο ζήτημα (6) :

" 'Ο πόλεμος ἐξ οἰκονομικῶν αἰτιῶν εἶναι δικαιολογημένος ὅταν βεβαίως δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθῆ τό αὐτό ἀποτέλεσμα ἄνευ αὐτοῦ. Αἱ θυσίαι εἰς τάς ὁποίας θά ὑποβληθῆ μία γενεά διά τοιούτου πολέμου, ἀποσβέννυνται ἐκ τῶν μακρῶν ὀφελημάτων τά ὁποία τό Ἔθνος εἰς τό μέλλον θά ἀρύεται καί τῶν δυνατοτήτων ἀνέτου ἐξελίξεως τοῦ ἐθνικοῦ πολιτισμοῦ καί διαβιώσεως"

'Υπάρχει καί μία ἄλλη ἄποψι μέ ποσοστό ἀληθείας ἡ ὁποία ἀξίζει νά ἀναφερθῆ.

'Ο ἰδιορρύθμων καί πρωτοτύπων ἀρχῶν συγγραφέας George Sorel, τήν διατυπώνει χαρακτηριστικά (7):

" 'Υπάρχει μία ἄλλη ὄψι τοῦ πολέμου πού δέν ἔχει πιά κανένα εὐγενικό χαρακτήρα καί πάνω στήν ὁποία ἐπιμένουν πάντοτε οἱ εἰρηνιστές. 'Ο πόλεμος δέν ἔχει πιά τούς καθ'ἑαυτόν σκοπούς του· ἔχει γιά ἀντικείμενο νά ἐπιτρέπη εἰς τούς πολιτικούς ἄνδρες νά ἱκανοποιοῦν τίς φιλοδοξίες τους· πρέπει νά κάνουν κατακτήσεις στό ἐξωτερικό γιά νά προμηθευθοῦν μεγάλα ὀφέλη ὑλικά καί ἄμεσα· πρέπει ἐπίσης ἡ νίκη νά δώση στό κόμμα πού διευθύνει τήν χώρα στήν διάρκεια τῶν ἐποχῶν τῆς ἐπιτυχίας, μία τέτοια δύναμη πού νά μπορῆ νά μοιράζη πολλές εὔνοιες στούς ὀπαδούς του· τέλος ἐλπίζουν ὅτι τό γόητρο τοῦ θριάμβου θά μεθύση τόσο τούς πολίτες πού θά πάψουν μᾶλλον νά ἐκτιμοῦν τίς θυσίες πού τούς ζητοῦν καί ὅτι θά παρασυρθοῦν σέ ἐνθουσιαστικές ἰδέες γιά τό μέλλον"

Στίς γραμμές αὐτές διαφαίνεται ὁλοκάθαρα ἡ πολιτεία τῶν ἀναξιοκρατικῆς συνθέσεως κυβερνήσεων τῆς παρακμῆς, ὅπου οἱ ἄρχοντες μή ἐκφράζοντες τίποτε ἄλλο παρά τή σαθρή ἐσωτερική τους δόμησι καί οὐδεμία σχέσι ἔχοντες μέ τούς ἐνδόμυχους πόθους καί παρορμήσεις τοῦ Λαοῦ προκαλοῦν πολέμους, καταστροφές καί ἑκατόμβες γιά τήν ἱκανοποίησι ἐγωϊστικῶν φιλοδοξιῶν ἤ ἀτομικῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων.

Αὐτό ὅμως φυσικά, δέν ἀποτελεῖ τόν κανόνα. Ἤδη, ἔχει ἐπαρκέστατα ἀναλυθῆ καί τεκμηριωθῆ ἡ ἄποψί μας ὅτι:

"Π ό λ ε μ ο ς εἶ ν α ι ἡ μ ο ρ φ ή τ ῆ ς ἐ ν ό π λ ο υ σ υ ρ ρ ά ξ ε ω ς, ἔ κ φ ρ α σ ι τ ῆ ς π ά λ η ς τ ῶ ν 'Ε θ ν ῶ ν κ α ί τ ῶ ν Φ υ λ ῶ ν τ ῆ ς τ ε λ ε υ τ α ί α ς ο ὔ σ η ς σ υ ν ε χ ο ῦ ς κ α ί ἀ τ ε λ ε υ τ ή τ ο υ ε ἰ ς τ ό δ ι η ν ε κ έ ς".

Σύμφωνως μέ τόν συγγραφέα Δημήτριο Δημόπουλο (6) διακρίνονται τέσσερεις ἀρχαί αἱ ὁποῖαι δυνατόν νά ὁδηγήσουν ἕνα Ἔθνος εἰς τήν ἀνάληψι τῆς ἀποφάσεως καί τήν διεξαγωγή τοῦ πολέμου λόγω τῆς συμμείκτου μέ αὐτές καί τήν φύση τῆς 'Εθνικῆς ὀντότητος, ἀναγκαιότητος διά τήν συνεχῆ τήρησι τῶν ἐπιταγῶν των.

1) 'Η Γεωπολιτική 'Αρχή "...ὠθεῖ ἕν ἔθνος εἰς τόν Πόλεμον διά διεύρυνσιν τοῦ χώρου του ἤ καί διά κατάληψιν σημείου τινός γεωστρατηγικῆς ἀξίας"

2) 'Η Βιοπολιτική 'Αρχή "..(ὠθεῖ ἕν ἔθνος εἰς τόν πόλεμο) προκειμένου νά ἐνσωματώση περιοχάς κατοικουμένας ὑπό τμημάτων τῆς φυλῆς του καί ὑποταγμένος εἰς ὅμορφα Κράτη...."

3) 'Η 'Ιστορική 'Αρχή "...(ὠθεῖ ἕν ἔθνος εἰς τόν Πόλεμον προκειμένου νά ἐνσωματώση) περιοχάς εἰς τάς ὁποίας εἶχον κατοικήσει τμήματα τῆς φυλῆς του ἐκδιωχθέντα ἐκεῖθεν ἀργότερον".

4) 'Η Πολιτική 'Αρχή (τοῦ Status guo) ".... ὑποχρεοῖ τά Κράτη εἰς ἀμυντικούς πολέμους ὅταν ὑποστοῦν ξένην ἐπίθεσιν. Εἰς τήν κατηγορίαν τῶν ἀμυντικῶν πολέμων ἀνήκουν καί οἱ προληπτικοί πόλεμοι (...) (οἱ ὁποῖοι) τείνουν νά προλάβουν ἐχθρικήν ἐπίθεσιν.. ..."

Ὅμως, τά ὅσα μέχρι τώρα συνεζητήθησαν, δέν πρέπει νά μᾶς ἀποπροσανατολίσουν ἀποκρύβοντάς μας μία κυρίαρχη πραγματικότητα.

Εἶναι ξεπερασμένο πιά τό παλιό ἁπλό καί "κατανοητό" αἰτιοκρατικό πρότυπο τοῦ 19 ου αἰῶνος ὅπου τά ἀποτελέσματα, πάντοτε εἶχαν τά πολύ καλά καθοριζόμενα αἴτια τους.

'Υπῆρξε μία πολύ ἑλκυστική ἀντίληψι, ἀλλά ὅμως οἱ σύγχρονες ἐξελίξεις σέ κάθε τομέα τῆς ἐπιστήμης τήν τοποθέτησαν στόν κάλαθο τῶν ἀχρήστων πού φυλάγει ἡ 'Ιστορία γιά τίς παρόμοιες περιπτώσεις καί μαζί μέ αὐτήν καί ὅλες τίς πνευματικές της παραφυ-

άδες (π.χ. Μαρξισμός) πού άπεδείχθησαν σύγχρονες τοῦ 19ου αἰώνα, ἀποτυχημένες τόν 20ο καί ὁπωσδήποτε γελοῖες τόν 21ο.

Τά σύγχρονα πνεύματα συναντῶνται σέ μία νέα ἀντίληψι τοῦ Κόσμου καί τῆς Ἱστορίας, διεκδικῶντας τήν δυνατότητα ν'ἀνοιχθῆ διάπλατα ἡ πόρτα ἐκεῖ πού πρῶτα στριμωγμένοι κρυφά κοιτούσαμε ἀπό τήν κλειδαρότρυπα.

Ὁ Γάλλος διανοητής Alain de Benoist ἑδραιώνει τήν ἀντίληψι αὐτή (8):

"Τοποθετοῦμε ἀναγκαιότητα ἐκεῖ πού θά μπορούσαμε τό ἴδιο καλά νά τοποθετήσουμε τύχη ἤ σύμπτωσι, χωρίς νά βλέπομε πώς σέ τελική ἀνάλυσι ἀναγκαιότητα καί τύχη εἶναι ἕνα καί τό αὐτό πρᾶγμα (...). Ὑπάρχει τρισδιάστατη μορφή τοῦ τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου (...)...παρελθόν, παρόν, μέλλον δέν εἶναι πιά ἀνεξάρτητα διακρινόμενα σημεῖα ἐπάνω σέ μία μονοδιάστατη γραμμή, ἀλλά ἀντίθετα εἶναι προοπτικές πού συμπίπτουν μέσα σέ κάθε στιγμή ἐπικαιρότητος".

Φανερό εἶναι, ὅτι τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον διαπλέκονται δυναμικά καί συνεχῶς σέ μία ἀδιάσπαστη ἀλληλουχία γεγονότων ὅπου εἶναι ἀδύνατον νά σταθῆ οἱοσδήποτε καθορισμός.*

Σάν ἐπιβεβαίωση τῶν ἀνωτέρω ἔρχεται ἡ πλέον σύγχρονη θεωρία τῆς Φυσικῆς, ἡ θεωρία τῶν ἀπειροελαχίστων σωματιδίων τοῦ χρόνου, τῶν χρονονίων, τῶν ὁποίων ἡ ἀλληλοδιαδοχή, δίδει τήν ψευδαίσθηση τοῦ συνεχοῦς καί τῆς γραμμικότητος τοῦ χρόνου, ἐνῶ κατ' οὐσίαν ὁ χρόνος εἶναι ἕνα σύνολο ἀπειροελαχίστων, "εἶναι" πού διαχωρίζονται ἀπό ἀπειροελάχιστα "μή εἶναι".

Σέ μία τέτοια διάταξι, εἶναι εὐνόητο ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά ὑφίσταται οἱαδήποτε αἰτιότης ἤ καθορισμός, ἐφ'ὅσον τό ἕνα "εἶναι" εἶναι ἀπολύτως διαχωρισμένο ἀπό τό "ἑπόμενο" ἤ "προηγούμενό" του.

Ὁ Α. Δενδρινός (3) καί ὁ A.Benoist (8) εἶναι σύμφωνοι: "Ἡ Ἱστορία δέν ἔχει Ροπή".

Ἡ ἀνάλυσι ἐπομένως τοῦ Δ. Δημόπουλου ἡ ὁποία ἐξετέθη ἀνωτέρω, σχετικά μέ τά αἴτια τοῦ πολέμου δέν πρέπει νά ἑρμηνευθῆ μέ βάσι τίς ἁπλές, αἰτιοκρατικές, "εὐθύγραμμες" ἀλληλουχίες αἰτιῶν καί ἀποτελεσμάτων, ἀλλά μέ διαρκῆ γνώμονα τήν ἀντίληψι τῆς ἱστορίας σάν σφαιρικῆς πραγματικότητος ἡ ὁποία δύναται νά κινηθῆ ἀνά πᾶσα στιγμή πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις καί τήν ἀντίληψι τοῦ Ἔθνους σάν ὑπερχρονικῆς καί διαχρονικῆς δυναμικῆς ὀντότητος.

Δέν πρέπει νά θεωρηθῆ ὁ πόλεμος μόνο σάν ὑπηρέτησι ἀναγκῶν ἤ ἐπιταγῶν τοῦ παρόντος ἀλλά καί σάν "ἕλξι" τῶν μελλοντικῶν πεπρωμένων ἤ καί σάν "ὤθησι" τῆς ἀδήριτης ἀναγκαιότητος τῶν παρελθόντων πραγματικοτήτων.

Τά αἴτια τοῦ πολέμου βρίσκονται μέσα στή κάθε ὁλοκλήρωσι τῆς ἀνθρωπίνης ὀντότητος, σάν ἀδιάσπαστο Χωροχρονικό συνεχές ὑπό τήν μορφή τῆς ἐθνικῆς πραγματικότητος καί ὄχι στίς ὁποιεσδήποτε "λογιστικές" πράξεις αὐτῶν πού μόνο μέχρι ἐκεῖ φθάνουν τά μυωπικά τους μάτια.

Ἄς μείνουν ὅσοι ἀλλιῶς δέν μποροῦν στίς μίζερες ἑρμηνεῖες τους μέ σπέρματα " μπακαλικῆς " καί ὑλιστικῶν ψυχοσυμπλεγμάτων καί ἄς προχωρήσουν ὅσοι θέλουν γιατί μποροῦν καί μποροῦν γιατί θέλουν στήν θεώρηση τῆς ἀδιάσπαστης ἑνότητος παρόντος, παρελθόντος καί μέλλοντος "ὅπου τά γεγονότα συμπίπτουν μέσα σέ κάθε στιγμή ἐπικαιρότητος".

Ἄς ἔχουν ὑπ'ὄψιν τους αὐτοί ὅτι:

"...ἡ ἱστορία μπορεῖ σέ ὁποιαδήποτε στιγμή νά ἐκτυλιχθῆ πρός ὁποιαδήποτε κατεύθυνσι (...) μία θέλησι ἀρκετά ἰσχυρή μπορεῖ νά τῆς δώση τήν κατεύθυνσί της " (8)

Ἄς ἠχῆ στ'αὐτιά μας συνεχές ἐγερτήριο καί συνάμα νικητήριο σάλπισμα ὁ δραματικός ἐπίλογος τοῦ Γάλλου Ἐπιστήμονα (Βραβεῖον Νόμπελ) καί συγγραφέα Jacques Monod (9)

" Ὁ ἄνθρωπος ξέρει ἐπιτέλους ὅτι εἶναι μόνος μέσα στήν ἀδιάφορη ἀπεραντοσύνη τοῦ Σύμπαντος....Ὄχι μόνο τό πεπρωμένο του μά οὔτε καί τί χρέος του εἶναι γραμμένο πουθενά. Σ'αὐτόν ἐναπόκειται νά διαλέξη ἀνάμεσα στό Βασίλειο καί τά ἐρέβη".

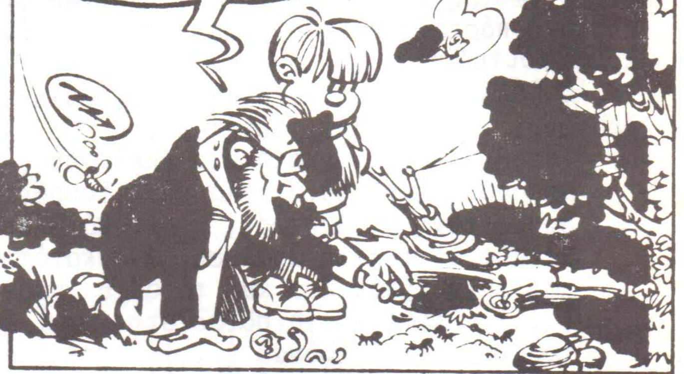
ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Οἱ ἀριθμοί ἐντός παρενθέσεως ἀντιστοιχοῦν στήν Βιβλιογραφία ἡ ὁποία θά δημοσιευθῆ ὅπως καί τό δεύτερο καί τελευταῖο μέρος τοῦ ἄρθρου στό ἑπόμενο τεῦχος τῆς ΦτΛ.

ΒΙΟ-ΛΟΓΙΚΑ!

SIEG AKTUELL-JUGEND-PRESSE-DIENST / Nr. 2/9-1982

Ὁ Ferenz Szalazi καί τὰ σταυρωτὰ βέλη

ὑπό
CLAUDIO MUTTI

Ὁ Ferenc Szalasi γεννήθηκε στίς 6 Ἰανουαρίου 1897 στό Kassa μιά πόλι ἡ ὁποία σήμερα ἀνήκει στήν Τσεχοσλοβακία καί οἱ γεωγραφικοί χάρτες τήν ἀναφέρουν μέ τό ὄνομα Kosice.

Ὁ νεαρός Szalasi κατά τήν διάρκεια τοῦ Α. Παγκοσμίου Πολέμου μάχεται στήν πρώτη γραμμή καί παραμένει ὑπό τά ὅπλα μετά τόν τερματισμό τοῦ πολέμου γιατί θέλει νά ἀκολουθήση τό στρατιωτικό ἐπάγγελμα τό ὁποῖο εἶχαν ἤδη διαλέξει ὁ Πατέρας του καί οἱ ἀδελφοί του.

Ἔτσι λοιπόν, στά 1921 ἑτοιμάζεται νά δώση ἐξετάσεις στήν Στρατιωτική Ἀκαδημία. Ἀπό πολύ νωρίς ἀντιλαμβάνεται ὅτι τά σχετικά μέ τόν κόσμο τῆς ἐργασίας προβλήματα ἀποκτοῦν στά πλαίσια ἑνός ἀμυντικοῦ πολέμου μιά πρωταρχική σπουδαιότητα.

Στήν δεκαετία πού ἀκολουθεῖ, ὁ Szalasi ἀσχολεῖται βασικά μέ τά κοινωνικά προβλήματα προχωρώντας σέ μελέτες καί ἔρευνες.

Ἀφοῦ πρῶτα θά μετατεθῆ στό Γενικό Ἐπιτελεῖο τῶν ἐνόπλων δυνάμεων πραγματοποιεῖ στά 1929 ἕνα ἐκπαιδευτικό ταξίδι στήν Γαλλία μέ σκοπό νά τελειοποιήση τά Γαλλικά του, μιά γλώσσα πού ὅπως ἀρκετές ἄλλες ξέρει νά μιλᾶ καί νά γράφη.

Τό πρῶτο ἔργο τοῦ Szalasi μέ τίτλο Τ ό Γ ε ν ι κ ό Ἐ π ι τ ε λ ε ῖ ο φαίνεται πώς ἐκδόθηκε στά 1930· ἀκολουθεῖ τό Ρ α τ σ ι ο ν α λ ι σ μ ό ς μέσα στό ὁποῖο πραγματεύεται τό πρόβλημα τῶν Δημοσίων Λειτουργῶν. Στά 1931 δημοσιεύει ἕνα ἄλλο ἔργο του τό ὁποῖο φέρει τόν τίτλο οἱ π ρ ω τ α ρ χ ι κ έ ς β ά σ ε ι ς τ ο ῦ ἀ φ ο π λ ι σ μ ο ῦ τό ὁποῖο μεταφράζεται στήν Γερμανία καί διαδίδεται ἀπό εἰδικευμένους σέ στρατιωτικά θέματα ἐκδότες.

Ἐξ αἰτίας τῆς ἀθλιότητος πού βασιλεύει μεταξύ τοῦ πληθυσμοῦ ξεσποῦν ἐκείνη τήν περίοδο στήν Βουδαπέστη ταραχές τίς ὁποῖες ὅμως ἡ κυβέρνησις ἀποφασίζη νά καταπνίξη διά τῆς βίας.

Ὁ Ὑπουργός τῶν Ἐσωτερικῶν Sztanyoszky διατάζει τόν Szalasi ὁ ὁποῖος εἶναι ἐντεταλμένος στήν ὑπηρεσία τῆς τάξεως νά ἀνοίξη πῦρ ἐναντίον τῶν διαδηλωτῶν. Ὁ Szalasi ἀρνεῖται νά ὑπακούση ἀπαντῶντας ὅτι θεωρεῖ τούς ἐργαζομένους σάν ἀδέλφια του. Μέ τήν ἰδιότητα πάντα τοῦ μέλους τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου ὁ Szalasi περιοδεύει σ'ὁλόκληρη τήν χώρα καί ἀποκτᾶ προσωπική μαρτυρία γιά τίς συνθῆκες τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ. Ἀναφορικά μέ αὐτά τά ταξίδια του θέλουμε νά ἀναφέρουμε ἕνα ἐπεισόδιο πού φανερώνει τό πνεῦμα μέ τό ὁποῖο ὁ Szalasi συνήθιζε νά προσεγγίζη τό Οὐγγρικό γένος. Ἐπισκεπτόμενος ἕνα ὀρυχεῖο σ'ἕνα μικρό χωριό, ὁ Szalasi ἀνοίγει διάλογο μέ τούς ἀνθρακωρύχους οἱ ὁποῖοι τοῦ ἐξηγοῦν ὅτι δέν κερδίζουν παρά μόνο 90-120 pengö τόν μῆνα.

Ὁ Szalasi ἀπευθύνεται στόν μηχανικό τοῦ ὀρυχείου ρωτῶντας τον ἄν μπορῆ νά ἀληθεύη κάτι τέτοιο· ὁ μηχανικός ἀπαντᾶ καταφατικά προσθέτοντας ὅτι κι'αὐτός ὁ ὁποῖος κερδίζει 5.000 pengö μόλις πού τά "βγάζει πέρα". Τότε ὁ Szalasi τόν ρώτησε ἄν θεωροῦσε μακρυνή τήν ἡμέρα πού οἱ ἐργάτες ἀντί νά σπάζουν κάρβουνα θά τοῦ ἔσπαγαν τό κεφάλι.

Ἕνα ἄλλο ἐπεισόδιο τῶν χρόνων ἐκείνων μπορεῖ νά φωτίση περισσότερο τήν μορφή καί τόν χαρακτῆρα τοῦ Szalasi.

Ὁ Πρωθυπουργός Gyula Gömbrös ἀντιλαμβανόμενος ὅτι ὁ ἀνήσυχος Szalasi " προβληματιζόταν ὑπερβολικά" πάνω στίς ἄθλιες συνθῆκες μέσα στίς ὁποῖες ζοῦσε τό Οὐγγρικό Γέ-

νος τόν κάλεσε στό γραφεῖο του. Ἐκεῖ ὁ Gömbrös εἶπε στόν Szalasi ὅτι ἡ Οὐγγαρία ἦταν ὑπερβολικά ἐξαντλημένη γιά νά ἀκολουθήση μία ἀνεξάρτητη πολιτική καί ὅτι ἡ μόνη πολιτική πού μποροῦσε νά ἀκολουθήση ἦταν ἐκείνη τῆς ὑπερασπίσεως τῶν συμφερόντων τῶν Μεγιστάνων τῆς Οἰκονομίας. Τέλος πρότεινε στόν Szalasi νά ἐκλεγῆ βουλευτής ἀξίωμα πού θά τοῦ ἀπέφερε τουλάχιστον 2.000 pengö τόν μήνα, πολυάριθμα προνόμια καί ἐπί πλέον μία ζηλευτή θέσι.

Ὁ Szalasi ὄχι μόνο ἀρνήθηκε ἀηδιασμένος ἀλλά ἀποφάσισε νά ἀγωνιστῆ μέ ὅλες τίς δυνάμεις του γιά τήν καταστροφή τοῦ ἀντιλαϊκοῦ καθεστῶτος τοῦ Χόρτυ πού ἐξέδιδε τήν Οὐγγαρία στά συμφέροντα τῶν Οἰκονομικῶν ὀλιγαρχιῶν.

Στά 1935 δύο χρόνια μετά τήν συγγραφή τοῦ ἔργου του: Ὀ ρ γ α ν ω τ ι κ ό σ χ έ δ ι ο τ ο ῦ Ο ὐ γ γ ρ ι κ ο ῦ κ ρ ά τ ο υ ς ὁ Szalasi παραιτεῖται ἀπό τίς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Ἀμέσως δημιουργεῖ τό NEMZETI AKARAT PARTJA (Κόμμα τῆς Ἐθνικῆς Θελήσεως) τό πρόγραμματοῦ ὁποίου ἐκτίθεται στό βιβλίο CEL ES KOVETELESEK (Στόχος καί διεκδικήσεις).

Σέ σύντομο χρονικό διάστημα τό κόμμα τοῦ Szalasi ἀποκτᾶ στό Καθεστώς τοῦ Χόρτυ τό μονοπώλειο τῆς ἀντιπολιτεύσεως˙ αὐτοί πού στήν οὐσία διευθύνουν τά συνδικάτα,ὁδηγοῦν τίς λαϊκές διεκδικήσεις, ὁδηγοῦν τίς ἀπεργίες ἐναντίον τῶν πλουτοκρατῶν καί τῶν τσιφλικάδων εἶναι τά "πράσινα πουκάμισα".

Κατά συνέπεια οἱ γραμμές τῆς παραδοσιακῆς ἀριστερᾶς ἀραιώνουν συνεχῶς περισσότερο, οἱ ἐργάτες καί οἱ χωρικοί ἐντάσσονται, στούς σχηματισμούς τῶν "Σταυρωτῶν Βελῶν" καί στά 1937 τά στελέχη τοῦ καινούργιου κόμματος ξεπερνοῦν τίς 20.000.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα ὁ ἀριθμός αὐτός δεκαπλασιάζεται. Ἡ ἀνησυχία τῶν κύκλων τῆς ἐξουσίας ἀποκορυφώνεται. Ὁ Χόρτυ πιέζεται νά συλλάβη τόν Szalasi.

Πράγματι ὁ ἀρχηγός τῶν "Σταυρωτῶν Βελῶν" δικάζεται καί καταδικάζεται μέ τήν κατηγορία τῆς "ἐπαναστατικῆς δραστηριότητος" σέ φυλάκισι 3 ἐτῶν. Παρ'ὅλα αὐτά ἡ ὀλιγαρχία δέν κατορθώνει νά πνίξη τό κίνημα. Τήν θέσι του Szalasi τήν παίρνει ὁ Kalman Hubay ὁ ὁποῖος ὀργανώνει τό καινούργιο κόμμα πού ὀνομάζεται Οὐγγρικό Κίνημα (HUNGARISTA MOZGOLOM).

Ἡ ὀλιγαρχική κυβέρνησις προσπαθεῖ μέ "ἀπελπισμένα διαβήματα νά σταματήση τήν πορεία τῶν "Σταυρωτῶν Βελῶν" καί ἔτσι τόν Φεβρουάριο τοῦ 1939 κηρύσσει παράνομο τό Οὐγγρικό κίνημα προχωρεῖ στήν κατάσχεσι τῆς περιουσίας του, ἀπαγορεύει τά ἔντυπά του καί φυλακίζει τούς ἀρχηγούς του.

Ἀλλά ἀμέσως μετά ὀργανώνεται τό κόμμα τῶν Σταυρωτῶν Βελῶν (NYILASKERESZTES PART) τό ὁποῖο στίς ἐκλογές τοῦ Μαΐου 1939 κερδίζει ἐπί 260 ἑδρῶν τίς 31. Ἡ νίκη εἶναι θορυβώδης, ἄν μάλιστα ληφθῆ ὑπ'ὄψιν ὁ ἐκφοβισμός, οἱ συλλήψεις, οἱ ἀπολύσεις τῶν ἐργατῶν καί ὅλων ὅσων ἀνῆκαν στό κόμμα σέ μία προσπάθεια τῆς Κυβερνήσεως νά πνίξη τό κίνημα.

Ἐνῶ ὁ HYBAY ἐπιθυμεῖ τήν συνένωσι τοῦ κόμματος μέ τό Ἑνωτικό Ἐθνικό Σοσιαλιστικό κόμμα (EGYESULT NEMZETI SZOCIALISTA PART) τά περισσότερο ριζοσπαστικά στοιχεῖα προετοιμάζουν πραξικόπημα ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος τοῦ Χόρτυ.

Σύμφωνα μέ τόν Χόρτυ, τό σχέδιο ὤφειλε: "νά ἐλευθερώση διά τῆς βίας τόν ἀρχηγό τοῦ κόμματος FERENC Szalasi ὁ ὁποῖος τόν καιρό ἐκεῖνο εὑρίσκετο ἀκόμη στήν φυλακή, νά δολοφονήσουν τόν ὑπουργό Ἐσωτερικῶν KERESZTES FISCHER καί νά μέ ὑποχρεώσουν νά ἀναθέσω στόν Szalasi τήν ἐξουσία τοῦ κράτους".

Ὅπως καί νά ἔχη τό θέμα τό σχέδιο ἀνεκαλύφθη καί 16 ἀπό τούς 23 κατηγορούμενους κατεδικάσθησαν - μέ τήν κατηγορία τῆς ἐσχάτης προδοσίας - σέ ἰσόβια καί σέ ἄλλες μεγάλες ποινές.

Τόν Αὔγουστο τοῦ 1940 ὁ Szalasi ἀποφυλακίζεται: τόν ἑπόμενο μῆνα πραγματοποιεῖται ἡ συνένωσις τοῦ κόμματος τῶν Σταυρωτῶν Βελῶν μέ τό Ἑνωτικό Ἐθνικοσοσιαλιστικόν κόμμα. Δημιουργεῖται μέ τόν τρόπο αὐτό τό Ἐθνικοσοσιαλιστικό Οὐγγρικό Κίνημα τῶν Σταυρωτῶν Βελῶν (MAGYAR NYILASKE - RESZTES NEMZETI SZOCIALISTA MOZGALOM). Ἡ ἀρχηγία του ἀνατίθεται στόν Szalasi.

Ὁ μῆνας τοῦ Ὀκτωβρίου βλέπει τήν ἀνάπτυξι τῆς μαζικωτέρας ἐργατικῆς κινητοποιήσεως ὁλοκλήρου τῆς Οὐγγρικῆς Ἱστορίας: τήν ἀπεργία στά μεταλλεῖα. Ἔχει προκηρυχθεῖ καί διευθύνεται ἀπό τά Σταυρωτά βέλη.

Στήν συνέχεια ἕνα ἀρκετά βαρύ κτύπημα καταφέρεται στό Σταυροβελικό κίνημα ἀπό τόν Bela Inreby, ἕνα πρόσωπο στερημένο ὁποιασδήποτε λαϊκῆς ὑποστηρίξεως τό ὁποῖο ἱδρύει ἕνα Ἀνανεωτικό Οὐγγρικό κόμμα τό κόμμα ἐνῶ δηλώνει ὅτι εἶναι Ἐθνικοσοσιαλιστικό-μέ ἐμφανῆ πρόθεσι νά σκορπίση σύγχυσι μέσα στό χῶρο τῶν Σταυρωτῶν βελῶν - στήν πραγματικότητα χρησιμεύη νά καλύψη τούς ἑλιγμούς ὁρισμένων κυβερνητικῶν κύκλων οἱ ὁποῖοι θέλουν νά μετατρέψουν σέ ὁλοκληρωτικό τό κυβερνῶν κόμμα.

Σάν συνέπεια τῆς κρίσεως ἡ ὁποία δημιουργεῖται ἀπό τούς ἑλιγμούς τοῦ Imredy ἡ κοινοβουλευτική ἐκπροσώπησις στά 1943 μειώνεται σέ 19 Βουλευτές, τό Ἀνανεωτικό κόμμα καταλαμβάνει 25 ἕδρες ἐνῶ τό Ἐθνικοσο-

σιαλιστικό κόμμα τοῦ Palffy 13.

Οὔτε κι' αὐτός ὁ πόλεμος εἶναι σέ θέσι νά χρησιμεύση στήν ἐξάπλωσι τῶν Σταυρωτῶν Βελῶν γιατί ὁ Szalasi ἀντιμετωπίζει μέ πολύ λίγο ἐνθουσιασμό τήν "σταυροφορία" ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως.

Παρ'ὅλα αὐτά, τήν στιγμή κατά τήν ὁποία οἱ Κυβερνητικοί κύκλοι ἀναζητοῦν μία καλή ἀφορμή γιά νά ἀθετήσουν τίς ὑποσχέσεις πού ἔδωσαν στόν Γερμανό σύμμαχό τους, τά Σταυρωτά βέλη διατηροῦν πρός τούς Γερμανούς μία συμπεριφορά ἡ ὁποία ἐνῶ ἀποκλείει κατηγορηματικά κάθε τάσι δουλοπρεπείας στηρίζεται ἀποκλειστικά πάνω στίς ἀμοιβαῖες ἀντιλήψεις περί τιμῆς καί πίστεως.

Αὐτή ἡ ἀξιοπρεπῆ συμπεριφορά ἐξηγεῖ τόν λόγο γιά τόν ὁποῖον ἀμέσως μετά τήν ὑποχρεωτική παραίτησι τοῦ KALLAY τόν Μάρτιο τοῦ 1944 οἱ Γερμανοί τοποθετοῦν στήν θέσι του τόν στρατηγό SZTOJAY τοῦ ὁποίου ἡ κυβέρνησις θά ἀρνηθῆ νά συμπεριλάβη ἔστω καί ἕνα Σταυρωτό Βέλος.

Στό μεταξύ ὁ Χόρτυ ἑτοιμάζεται νά προδώση τόν Χίτλερ· ὅμως ὁ Χίτλερ εἰδοποιεῖται ἐγκαίρως γιά τίς διαπραγματεύσεις τοῦ Ἀντιβασιλέως μέ τόν ἐχθρό καί παίρνει ἀμέσως μία σειρά μέτρων στρατιωτικῆς φύσεως. Ὕστερα ἀπό τήν καθαίρεσι τοῦ Χόρτυ, ὁ Ταγματάρχης Szalasi ἀναλαμβάνει τήν Ἀντιβασιλεία τοῦ Ἔθνους. Ὁρκίζεται μπροστά στό στέμμα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, διαλέγει τούς ὑπουργούς του - τούς ὁποίους θεωρεῖ ὑπεύθυνους ἀπέναντι σ'αὐτόν τόν ἴδιο καί σχηματίζει μία κυβέρνησι Ἐθνικῆς ἑνότητος.

Ἡ ἀμεσότης τοῦ κινδύνου ἐξασφαλίζει στό καθεστώς μία μεγάλη λαϊκή συμμετοχή. Ὁ ἀριθμός τῶν μελῶν τήν στιγμή ἐκείνη ξεπερνᾶ τίς 500.000

Τήν ὥρα πού στό ἐσωτερικό ἀρχίζει ἕνα ἔργο βοηθείας καί συμπαραστάσεως ἀναφορικά μέ τούς Ἑβραίους στό ἐξωτερικό μέτωπο ἡ ἀντίστασις συνεχίζεται.

Τό σύνθημα Kitardas σημαίνει ἀκριβῶς ἀντίστασις, ἐπιμονή. Στίς 13 Δεκεμβρίου 1944 οἱ Ρῶσοι κυκλώνουν τήν Βουδαπέστη· παρ'ὅλη καί ἐναντίον τῆς ἀντιθέσεως τῶν ἀρχηγῶν τοῦ στρατοῦ, ἕνας νέος 27 χρόνων ὁ ERVIN CSYKY ὀργανώνει τίς πολιτοφυλακές τῶν Σταυρωτῶν Βελῶν.

Οἱ μῆνες οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν γίνονται μάρτυρες μιᾶς σειρᾶς ἡρωϊκῶν πράξεων οἱ πρωταγωνιστές τῶν ὁποίων εἶναι μόνον τά Σταυρωτά Βέλη καί τό ἱππικό τῶν SS. Ἀπό τήν προσπάθεια διασπάσεως τοῦ κλοιοῦ, στίς μάχες τῆς Πολωνίας καί τῆς Πομερανίας στό φράγμα μπροστά ἀπό τήν Βιέννη καί κατά μῆκος τοῦ Κροατικοῦ μετώπου διαδραματίζονται ἀπίστευτες πράξεις ἡρωϊσμοῦ.

Στίς 4 Ἀπριλίου 1945 ἡ κυβέρνησις Szalasi πέφτει στά χέρια τῶν Δυτικῶν καί παραδίδεται στούς Ρώσους.

Στίς 12 Μαρτίου 1946 ὁ Szalasi καί οἱ ὑπουργοί του καταδικάζονται σέ θάνατο ἀπό λαϊκό Δικαστήριο τῆς Βουδαπέστης. Πρίν νά ἐκτελεσθῆ δι'ἀπαγχονισμοῦ - στήν αὐλή τῶν Φυλακῶν τῆς ὁδοῦ Μαρκό- ὁ Szalasi εἶχε δηλώσει:

" Τό πνεῦμα εἶναι πάντα ἰσχυρότερο ὅταν μάλιστα συμβαίνει νά ταυτίζεται μέ τήν ἀλήθεια, ὅσο καί ἄν προσπαθήσουν νά τό καταπνίξουν πάντα θά θριαμβεύη πάνω ἀπό ὁποιεσδήποτε περιστασιακές διαβολές.

Δύο χιλιάδες χρόνια πρίν ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Πίστις ἐβασίλευαν στήν γῆ καί ὁ Χριστός σταυρώθηκε. Σ'αὐτόν τόν πόλεμο δέν ὑπῆρξαν νικητές. Δέν εἶναι ἀρκετό νά ὑποχρεώσης τόν ἐχθρό νά ρίξη τά ὅπλα του στήν γῆ. Χρειάζεται νά μπορῆ ἡ εἰρήνη ἡ ὁποία θά διαδεχθῆ τήν νίκη νά νά προσφέρη τήν εὐτυχία, τήν εὐημερία καί τήν ἀσφάλεια σέ κάθε μέλος τοῦ Ἔθνους.

Ἔπειτα ἀπό μένα ἡ λύσις θά πρέπη ἀκόμη νά ἀναζητηθῆ. Ἔτσι ὅπως δέν ὑπάρχει ἕνας νικητής ὅλα τά μεγάλα προβλήματα τά ὁποῖα ὁ πόλεμος δέν κατόρθωσε νά ἐπιλύση, ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν. Ἀνέκαθεν οἱ ἀγῶνες μου ὁδηγήθηκαν ἀπό τήν Πίστι καί τήν εἰλικρίνεια πάντα ἐπολέμησα ἔχοντας μπροστά μου τό ὅραμα μιᾶς καινούργιας τάξεως ἡ ὁποία θά ἦταν πρός τό συμφέρον ὁλοκλήρου τοῦ Γένους. Ἀπό τό 1931 ἀγωνίζομαι γιά τήν ἐγκαθίδρυσι αὐτῆς τῆς Τάξεως. Στίς 15 Ὀκτωβρίου 1944 οἱ Οὖγγροι πολιτικοί ἔπρεπε νά διαλέξουν ὁριστικά ἀνάμεσα εἰς τήν Ἀνατολή καί τήν Δύσι.

Ἀπό τότε οἱ ἀποφάσεις μου δέν μποροῦσαν νά εἶναι διαφορετικές ἀπό τίς πολιτικές μου πεποιθήσεις. "Ὀφείλαμε, νά ἀντισταθοῦμε στόν ἐχθρό καί νά κερδίσουμε χρόνο γιατί ὁ πόλεμος θά ἐκερδίζετο ἀπ'αὐτόν ὁ ὁποῖος θά μποροῦσε νά ἀντισταθῆ περισσότερο. Δέν μπορῶ νά δικαιολογήσω μέ τρόπο διαφορετικό τήν δρᾶσι μου αὐτή. Θά ἔλεγα ψέματα στόν ἴδιο μου τόν ἑαυτό καί θά ἐρχόταν σέ ἀντίθεσι μέ τό δόγμα γιά τό ὁποῖο ἐπολέμησα. Δέν μπορῶ νά κατηγορηθῶ γιά τίς πεποιθήσεις μου αὐτές ὅπως δέν μπορῶ νά κατηγορηθῶ ἐπειδή προσπάθησα νά ὑπερασπίσω τά ἰδανικά μου. Ἐγώ δέν θέλω νά ἀποφύγω τίς εὐθύνες οὔτε κρύβομαι μπροστά ἀπ' αὐτές· οἱ βρισιές οἱ ὁποῖες ἐκτοξεύονται ἐναντίον μου μοῦ πληγώνουν τήν

Τιμή. Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσους μέ ἀκολούθησαν σ'αὐτήν τήν δύσκολη πορεία, 'Απευθύνω χαιρετισμό στίς χῆρες τά ὀρφανά, ὅλους τούς ἥρωες οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν γιά τό ἰδανικό μας καί ὅλους τούς 'Αναπήρους τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ"

Ἕνας 'Εβραῖος Δημοσιογράφος, ἔκτακτος ἀπεσταλμένος μιᾶς Γαλλικῆς ἐφημερίδος περιγράφει μέ τά ἀκόλουθα λόγια τόν θάνατο τοῦ Szalasi.

" 'Εμφανίζεται ὁ Ferenc Szalasi, ὁ 'Αρχηγός τῶν Σταυρωτῶν Βέλων. 'Ενῶ ἐγώ τρέμω σ'ὅλο μου τό κορμί, ὁ Szalasi δέν δείχνει ἴχνη φόβου ἤ ἐκνευρισμοῦ. Σχεδόν δύο μέτρα μας χωρίζουν καί μπορῶ νά τόν δῶ ξεκάθαρα στό πρόσωπο. Καμμιά τρεμούλα καμμιά σύσπασι.

Θά ἤθελα πολύ νά γνώριζα τίς σκέψεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου λίγα δευτερόλεπτα πρίν ἀπ' τήν ἐκτέλεσί του.

Συνάντησα τό βλέμμα του γιά ἕνα πολύ σύντομο διάστημα, τό τελευταῖο του βλέμμα.

Νοιώθω ὅτι δέν σκέπτεται τίποτα· δέν αἰσθάνεται τίποτα. Μοιάζει σάν νά εἶναι ἀπό γρανίτη· καμωμένος ὁλόκληρος ἀπό γρανίτη πού παραμένει σκληρός σάν γρανίτης τήν ὥρα πού περνᾶ μπροστά ἀπό τά πτώματα τῶν ὑπουργῶν του. Περνᾶ μέ βῆμα σίγουρο καί σταθερό βαδίζοντας πρός τόν θάνατο. Μία μόνο κίνησις σκύβει πρός τήν μεριά ἑνός σταυροῦ πού κρατᾶ προτεταμένο ἕνας νεαρός παπᾶς. Πεθαίνει δίχως νά συσπασθῆ οὔτε ἕνας μύς, δίχως τήν παρουσία τοῦ φόβου στά μάτια του, δίχως τά μάτια του νά τρεμοπαίζουν. 'Ο Δήμιος σχίζει τό πράσινο πουκάμισο σύμβολο τοῦ Οὐγγρικοῦ κινήματος ὅπου λίγες στιγμές πρίν αἰωρεῖτο ἕνα παράσημο.

Εἶναι 15.30

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ :
Θεόδωρου Μανιάτη

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΕΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Συναγωνιζόμενες οἱ ἀριστερές ὀργανώσεις μεταξύ τους σέ ἀντεθνική δρᾶσι, ἔχουν φθάσει σέ ἔσχατα σημεῖα προδοτικῆς πολιτικῆς.

Τό φαινόμενο δέν εἶναι νέο στήν 'Ελλάδα. 'Η ὀργανωμένη προδοσία εἶναι τό χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς πολιτικῆς μας ἱστορίας τῶν τελευταίων δεκαετιῶν. 'Η ἀνυπαρξία ἀντιδράσεως ὅμως, εἶναι τό θλιβερό σύγχρονο συμπλήρωμα.

'Αλλά ἀπό ποιούς περιμένουμε ἀντίδρασι; 'Από τούς συνοδοιπόρους ἀριστερούς (αὐτῶν τά αἰσθήματα ἀναγράφει τό πανώ τῆς φωτογραφία) ἤ ἀπό τούς παχυδερμικούς δεξιούς;

ΕΝΑ ΣΥΝ ΕΝΑ ΙΣΟΝ ΕΝΑ ;

τοῦ Ἀλέκου Ἀγγελίδη

Ὑπάρχει μία σύγκρουσις παλιά ὅσο καί νέα μέσα στό πεπρωμένο τῆς ἀνθρωπότητος, πηγάζουσα ἀπό διαφορετικά εἴδη ζωῆς μέ χαρακτηριστικό τήν ἀλληλοσυμπληρωματικότητα.

Στήν προϋπάρχουσα κατάστασι τῆς καθόδου τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν, οἱ συγκροτούμενες κοινωνίες παρουσιάζουν ἔντονα στοιχεῖα μητριαρχικῆς ὀργανώσεως. Ἔτσι στή Κρήτη "ἡ γυναίκα βρίσκεται στό κέντρο τοῦ δημοσίου βίου, εἶναι ἡ Δέσποινα" (1) Τήν ἴδια κατάστασι βρίσκουμε καί στήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα ὅπου κατοικοῦν Πελασγικά καί Καρυκά φύλα. Ὁ Μινωϊκός Πολιτισμός ἐπηρεάζει μέ τήν αἴγλη του ὁλόκληρο τόν γύρω χῶρο, ὁ ὁποῖος "δέν γνωρίζει ἀσφαλῶς τόν σκληρό ἀγῶνα γιά τήν ὕπαρξη, ὅλα ἐδῶ εἶναι ἐξευγενισμένα καί ὑπηρετοῦν τήν ἐκλεπτυσμένη ἀπόλαυση" (2). Στά σπήλαια καί ἱερά προσφέρονται θυσίες στίς πρωτεύουσες θεότητες, ὅπως ἡ Μεγάλη Μήτηρ στή θεά τῶν ὄφεων στήν Πότνια θηρῶν. Ἡ γλυκιά κούρασι δέν κρατᾶ πολύ ἀκόμη. Εἰσβολή τῶν Ὑξώς, σεισμός ἤ ἐπανάστασι δίδει τέλος σ᾽ ἕνα πολιτισμό σεληνιακῶν ἀξιῶν καί θεοτήτων. Ἡ μετανάστευσι τῶν Ἰνδοευρωπαϊκῶν φυλῶν καί ἡ ἐπικράτησι τους δίνουν στήν Ἱστορία μιά ὤθησι ὅπου προηγούμενο δέν ὑπῆρξε ἀναλόγως τοῦ ὕψους ἑνός πολιτισμοῦ ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως χαρακτηρίζεται ἀπό τήν εἴσοδο ἡλιακῶν (ἀρσενικῶν) θεοτήτων σάν πρωτεύοντες στό Πάνθεον καί ὄχι μόνο σ᾽ αὐτό.

Ἡ Ἡρωϊκή ἐποχή ἀρχίζει "Ἡ ἀγάπη γιά τόν πόλεμο καί τό κυνήγι, ἡ κατοχή βαρυτίμων χαλκίνων ὅπλων καί ἡ εἰσαγωγή τοῦ πολεμικοῦ ἅρματος πιστοποιοῦν τήν ὕπαρξη ἑνός νέου, ἀρειμάνιου πνεύματος, πού ὑποδηλώνει μιά ἀποφασιστική τομή στό παρελθόν:...Τώρα πιά οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι, ὕστερα ἀπό μιά σχετικά μακροχρόνια περίοδο προετοιμασίας καί κυοφορίας, ἀναλαμβάνουν ὁριστικά τήν πρωτοβουλία στόν κοινωνικό τομέα. Σύμβολα τοῦ νέου τρόπου ζωῆς εἶναι οἱ κραταιές ἀκροπόλεις, ὅπου ἑδρεύει μιά γενναιόφρων καί δυναμική τάξη ἱπποτῶν" (3). Πρῶτο δεῖγμα αὐτοῦ τοῦ Πολιτισμοῦ οἱ Μυκῆνες, Ἄρδην οἱ συνήθειες, τά ἤθη καί οἱ ἀξίες λαμβάνουν ἕνα πνεῦμα ἡρωϊσμοῦ, αὐτοθυσίας, εὐγενικότητος, ἀριστοκρατίας μέ ἀποτύπωσι τους στήν Ἰλιάδα καί Ὀδύσσεια. "Ὅσο πιό ἀνεπαίσθητη ἀποκαλύπτεται ἡ ἐπίδρασι τοῦ ἀνωτέρου Μινωϊκοῦ Πολιτισμοῦ στήν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα κατά τόν 16π.χ. αἰῶνα, τόσο πιό ἔντονα ἐκδηλώνεται στά μνημειώδη κτίσματα τῶν Μυκηναϊκῶν χρόνων ἕνα ἐντελῶς διάφορο, ἕνα πολεμικό, ἕνα ἡρωϊκό πνεῦμα, πού δέν ἔχει καμμιάν ἀπολύτως σχέση μέ τά Κρητικά ἰδεώδη. Ἐνῶ ἡ κρητική κοινωνία φαίνεται ἀφωσιωμένη στή ρευστή γοητεία τῆς στιγμῆς, οἱ Ἕλληνες οἰκοδομοῦν γιά τήν αἰωνιότητα" (4). Σ᾽αὐτήν τήν νέα ἐποχή "Ἀντίθετα μέ ὅτι συνέβαινε στήν Κρήτη, ἡ γυναίκα δέν εἶχε σπουδαῖα θέση στήν δημόσια ζωή τῶν Μυκηνῶν...Οἱ ἡγεμονίδες συνέβαλαν στήν βασιλική μεγαλοπρέπεια" (5). Ἡ Μινωϊκή θρησκεία ἐπηρεάζει ἀκόμη τούς νέους κατοίκους τῆς Ἑλλάδος καί ἔτσι ἔχουμε τήν διατήρησι ὁρισμένων παλιῶν θεοτήτων ὅπως τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς Δήμητρας, τοῦ Ἑρμῆ, τοῦ Ἄρη καί ἐν μέρει τοῦ Διονύσου. (6) Μέ τήν πίεσι τῶν μεταναστευτικῶν φυλῶν τῆς δευτέρας μεγάλης μετακινήσεως, 12ο αἰών π.χ.- ἔχουμε πλέον τήν ὁριστική ταφή τοῦ παλαιοῦ κόσμου καί τήν αὐγή ἑνός νέου, ρωμαλέου καί ἀρρενωποῦ. Χαρακτηριστικό δέ τῆς κοσμογονίας ταύτης ἡ πλήρης ἐπικράτησι στόν γεωπολιτικό χῶρο τῆς Μείζονος Ἑλλάδος, ἐπί τῆς πατριαρχικῆς ἀλλά παρακμάζουσας Μυκηναϊκῆς Πολιτείας-Κράτους, τήν ἐξώθηση τῶν παλαιῶν Κρητικῶν φυλῶν (Κυδώνων-Ἐτεοκρητῶν) στό ἀνατολικό ἄκρο τῆς

Κρήτης καί τήν ὁλοκληρωτική πλέον κατάρρευσι τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Χετταίων ὡς ἔμμεσο ἀποτέλεσμα.

Τό παιδί ἔγινε ἔφηβος στρέφοντας τό πρόσωπο στόν Ἥλιο Πατέρα ζωοδότη. Κλίμακα ἀξιῶν πού θά δώσουν μιά νέα ποιότητα στήν Ἱστορία. "Ἡ γνώση γιά τήν γνώση ἦταν κάτι πού δέν ἱκανοποιοῦσε πιά τή νέα τούτη γενιά ἤθελε νά οἰκειοποιηθῆ τό πνευματικό περιεχόμενο τῆς Ἀρχαιότητος καί νά τό χρησιμοποιήση στήν οἰκοδόμηση μιᾶς καινούργιας εἰκόνος τοῦ κόσμου καί στήν διάπλαση μιᾶς νέας ἰδανικῆς προσωπικότητος" (7).

Παίρνοντας τήν προϋπάρχουσα ἔτσι σοφία δίνοντάς της ἕνα νέο φωτεινό πρόσωπο δημιουργεῖ τό πρότυπο τό ὁποῖο θά μείνη ἄστρο στόν οὐρανό δείχνοντας στόν ἄνθρωπο τοῦ XX αἰῶνος ὅτι πράγματι κάποτε εἶχε, καί δέν ἦταν ψέμα, μιά θέσι στόν Ἥλιο.

Ἤδη ὁ ἐξευτελιστικός εὐνουχισμός πού γίνεται στό ἀρσενικό φύλο τοῦ ἀνθρώπινου τύπου προαναγγέλει τήν ἔλευσι μιᾶς νέας μητριαρχικῆς ἐποχῆς. Ἤδη ἐπιπλώνει τό σπίτι.

Μάρτιος 1983

Ἀ. Ἀγγελίδης

*Σημειώσεις: (1), (2) Ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Χέρμαν Μπένγτσον σελ.45
(3), (4) Τοῦ ἰδίου σελ. 47
(5) Τοῦ ἰδίου σελ. 48
(6) Alfred Roseberg: Ὁ μῦθος τοῦ XX αἰῶνος Περιοδικό Χρυσή Αὐγή σελ. 5 τ.8ον.
(7) Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος Χ.Μ. σελ. 24

Βιβλιο-παρουσιασι

Η ΡΙΖΑ

Ἀνδρέα Δενδρινοῦ
Ἐκδόσεις: Ἐλεύθερη Σκέψις
Ἀθῆναι : 1983
Σελίδες : 160
Τιμή : 250 δρχ.

Σέ ὅσους διστάζουν μπροστά στόν ἐθνικοσοσιαλισμό θεωρῶντας τον πρότυπο ξένο. Καί σέ ὅσους βλέπουν στόν Ἑλληνισμό τήν φυλή ἐκείνη πού δέν δέχθηκε τήν ἰδεολογία του, θά μποροῦσε νά ἀπευθύνεται τό καινούργιο βιβλίο τοῦ Ἀνδρέα Δενδρινοῦ. Μαζί μ' αὐτούς ὅμως καί σ' ὅλους τούς Ἕλληνες.

Δύο διαφορετικοί λαοί σέ ἄλλον τόπο καί ἄλλον χρόνο, συναντιῶνται στίς σελίδες τοῦ βιβλίου. Δύο λαοί πού προσπάθησαν, πλησίασαν, ἄγγιξαν. Μά δέν ὁλοκλήρωσαν τό θαῦμα.

Καί μιά τρίτη προσπάθεια πού βγαίνει μέσα ἀπό τίς ἴδιες σελίδες καί μιά βεβαιότητα, ὅτι αὐτή θά κάνη τό ὄνειρο πραγματικότητα...

ΚΑΤΟΧΗ - ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΚΑΙ Η ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ

Δημοσθένη Κούκουνα
Ἐκδόσεις: "Μέτρον"
Πάτρα 1983
Σελίδες: 116
Τιμή: 250 δρχ.

Ἱστορική μελέτη ἀξιώσεων πού μπορεῖ νά θεωρηθῆ σάν ἡ ἀντικειμενικότερη παρουσίαση τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς 1941-1944.

Τό κείμενο πλαισιώνεται μέ πολλά στοιχεία (ἀπό ἐφημερίδες, ἀνακοινώσεις κλπ.) τῆς ἐποχῆς πού τό κάνουν ἕνα πραγματικό ντοκουμέντο γιά ὅποιον θέλει νά μελετήση τά γεγονότα καί τό παρασκήνιο τοῦ πολέμου, ἀλλά καί γιά ὅποιον θέλει ἁπλῶς νά πληροφορηθῆ τήν ἀλήθεια.

ΣΕΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΒΑΚΧΟΣ

Μ. Καραγάτση
Ἐκδόσεις: ΕΣΤΙΑΣ
Ἀθῆναι 1983
2 Τόμοι
Τιμή: 840 δρχ.

Ὁ Μ. Καραγάτσης εἶναι γνωστός στό Πανελλήνιο γιά τήν πλούσια σέ μυθιστορήματα καί διηγήματα ἐργασία του, ἀλλά κυρίως γιά τό ταλέντο του καί τόν τρόπο πού ἔδωσε στούς ἀναγνῶστες τά ἱστορήματά του. Ὁ Α. Καραντώνης ἔγραψε γι' αὐτόν:

"Προικισμένος μέ τήν μεγαλύτερη μυθοπλαστική καί εὐρηματική φαντασία πού δόθηκε σέ νεοέλληνα πεζογράφο......."

Τό "Σέργιος καί Βάκχος" εἶναι τό τελευταῖο μυθιστόρημα πού ἔγραψε ὁ Καραγάτσης καί ἐπανακυκλοφορεῖ μετά ἀπό πολλά χρόνια. Ἕνα ἱστορικό μυθιστόρημα πού μᾶς μεταφέρει στήν ἀτμόσφαιρα τοῦ Βυζαντίου στά χρόνια τῆς ἀκμῆς καί τῆς παρακμῆς του.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ "ΙΣΡΑΗΛ"

Ἀνδρέα Δενδρινοῦ
Ἐκδόσεις: Ἐλεύθερη Σκέψις
Σειρά : Στοιχεῖα περί Σιωνισμοῦ.
Β' Ἔκδοσις - Ἀθῆναι 1983
Σελίδες: 136
Τιμή : 200 δρχ.

Τό ὅτι ἡ πρώτη ἔκδοσις τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἐξαντλήθηκε μέσα σέ χρονικό διάστημα μικρότερο ἀπό ἕξη μῆνες λέει πολλά. Τό Κράτος τοῦ Ἰσραήλ παραμένει ἕνα ἀπό τά μεγάλα διεθνῆ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας. Ἀποτελεῖ παράλληλα τήν πηγή δημιουργίας νέων συνεχῶς προβλημάτων. Τά γεγονότα δικαιώνουν ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα τόν συγγραφέα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Νικολάου Γ. Μιχαλολιάκου
Ἐκδόσεις: Χρυσῆ Αὐγή
Ἀθῆναι 1982
Σελίδες: 80
Τιμή: 150 δρχ.

Σ' ἕναν μεγάλο Ἕλληνα δραματιστή μᾶς φέρνει κοντά μέ τό βιβλίο του αὐτό ὁ Ν. Μιχαλολιάκος. Πρόκειται γιά τόν Περικλῆ Γιαννόπουλο, πού τόσες γενιές ἔχει διδάξει καί πού σκόπιμα τό "κατεστημένο τῆς κουλτούρας" πού λυμαίνεται τόν τόπο μας τόν ἔχει στερήσει ἀπό τό πλατύ κοινό.

Στήν πρωτότυπη αὐτή μελέτη γιά τόν Περικλῆ Γιαννόπουλο γίνεται μιά ἀναφορά στό ἔργο του, μέ παράλληλη - σύντομη - διαδρομή στήν Ἑλληνική Ἱστορία καί τήν Ἑλληνική Αἰσθητική.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ

μηδέποτε ταπεινοί

Πεθαίνουμε καί ξαναγεννιόμαστε
σέ κάθε βαριανάσαιμα
τῆς Χρονιᾶς αὐτῆς τοῦ Θανάτου

Μάθαμε πιά·
Καμμιά Γραμμή δέν ἔχει τέλος
καί ὑπομονώντας προσμένουμε νά τε-
λειώση ὁ κύκλος τό θανατερό του
στριφογύρισμα

Τό κάρπισμα εἴμαστε
μιᾶς Γῆς
πού κανείς δέν φρόντισε νά σπείρη

Γιατί ὅταν εἰπώθηκε
πώς Θεοί περπάτησαν 'Εδῶ
Πιστέψαμε·

Γιατί ὅταν ζητήθηκε
νά Γεννηθοῦμε
τήν Πρωταυγή τῆς Χρονιᾶς πού ἔρχε-
ται τό θελήσαμε.

Γιατί σφίγγοντας τά δόντια
'Αψηφήσαμε
το Λίβα τῆς θερμασμένης ἀναμονῆς

Γιατί Λάβαρα ψηλώσαμε τίς 'Ελπίδες
μας
Φρούριο τῆς Πίστης , τίς Καρδιές
μας

Μή μιλᾶτε πιά γιά θάνατο
σ' 'Εμᾶς πού όραματιστήκαμε τη Ζωή

Δέν ξέρουμε τήν ἀπελπισία σας
'Εμεῖς πού νοιώσαμε τήν 'Ελπίδα

Γιατί
Νοιώσαμε τό Αἰώνιο Ξανάρχισμα

Πιστέψαμε ὅτι κλείνοντας τόν Προμη-
θέα
στά ταπεινά μας μεταλλικά μηχανήμα-
τα τελειώσατε

Εἶναι μακρύς, σκοτεινός
ὁ δρόμος γιά τόν Καύκασο
Μά ἡ Ζωή μας εἶναι
Χθές, Σήμερα, Πάντα.

Καί ἡ Νίκη Γοργοφτέρουγη Προσμένει
Κάθε Αὐγή
Κάθε Χρονιᾶς πού ἔρχεται

ΑΝΤΙΝΟΟΣ

ελευθερη σκεψις
ελευθερη σκεψις
ελευθερη σκεψις

ΑΝΔΡΕΑΣ
ΔΕΝΔΡΙΝΟΣ

Η
ΕΝΝΟΙΑ
ΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣ
ΤΑΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1980

εκδοσεις ελευθερη σκεψις

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ -
- ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μαχητική Πνευματική Πρωτοπορεία στόν Ἀγώνα τῆς Ἐθνικῆς καί Φυλετικῆς Ἀπελευθέρωσης.
Στήν Ἀθήνα: Ἱπποκράτους 112 τηλ. 3614736
Στήν Θεσσαλονίκη: Φιλικῆς Ἑταιρείας 25

ΑΛΑΙΝ
ΝΤΕ
ΜΠΕΝΟΥΑ

ΟΙ ΙΔΕΕΣ
ΣΤΑ ΟΡΘΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΟΓΟΣ
ΑΝΔΡΕΑ ΔΕΝΔΡΙΝΟΥ

ελευθερη σκεψις

Dietrich Eckart

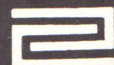
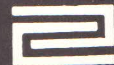

ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀπό τόν Μωυσή στόν Λένιν

ελευθερη σκεψις

ελευθερη σκεψις
ελευθερη σκεψις
ελευθερη σκεψις

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ:

